

Nieuwsbrief - GZR Updates 2025-15

Nummer 15, 2025

Redactie: Mr. P.J.V. Bertrams, mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:896](#) 26-08-2025

A-G bij HR concludeert tot instandlating arrest verkrachting en aanranding patiënt door huisarts (vervolg op GZR 2024-0074).

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:895](#) 26-08-2025

A-G bij HR concludeert tot instandlating arrest verkrachting drie patiënten door huisarts (samenhang met GZR 2025-0218).

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:877](#) 26-08-2025

A-G bij HR concludeert tot instandlating arrest ontucht verpleegkundige in abortuskliniek.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:385](#) 14-03-2025

Wzd. Machtiging tot voortzetting inbewaringstelling (art. 37). Tenuitvoerlegging in Wvggz-accommodatie.

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1585](#) 26-08-2025

Vordering tot wedertewerkstelling na grensoverschrijdend gedrag.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2246](#) 15-08-2025

Huisarts veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf en beroepsverbod wegens betasten patiënte.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:3014](#) 15-05-2025

Wzd. Verzoek tot schadevergoeding als bedoeld in artikel 44 lid 2.

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:8355](#) 27-08-2025

Vordering tot schadevergoeding op ggz-instelling door pleger driefvoudige moord. Deskundige benoemd.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:4888](#) 28-07-2025

Wzd. Verzoek tot schadevergoeding artikel 44. Opname zonder geldige titel.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:8557](#) 23-07-2025

Rechtbank laat bindend advies Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg in stand.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:5381](#) 18-07-2025

Zorgverlener moet zich in incassozaak nader uitlaten over algemene voorwaarden en over transparantie van prijsbeding.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6917](#) 23-04-2025

Rechtbank vernietigt beslissingen beroepsverenigingstuchtrechter.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:13395](#) 24-12-2024

Wzd. Rechterlijke machtiging artikel 24. Uitgestelde opname vanwege de kerstdagen.

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2024:5238](#) 24-12-2024

Wzd. Geen rechterlijke machtiging bij cliënt met een psychogeriatrische aandoening: horen niet mogelijk en mentor en zorgverlener niet aanwezig.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:8918](#) 13-12-2024

Wzd. Duur opvolgende rechterlijke machtiging na expiratie van de eerdere machtiging.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:8398](#) 22-11-2024

Wzd. Opvolgende rechterlijke machtiging. Korsakov. Medische verklaring. Voorlichting rechtbank door niet-onafhankelijke derden.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:20967](#) 20-11-2024

Wzd. Vertrek naar Thailand wel of geen verzet tegen opname en verblijf in een accommodatie?

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:3940](#) 01-07-2024

Medisch beroepsgeheim wijkt voor belang om niet met schade te blijven zitten.

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2025:3682](#) 06-08-2025

Zorgverlener mag aantekening van verwijderverzoek medisch dossier door patiënt maken en bewaren.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:TGZRSHE:2025:105](#) 03-09-2025

Diverse klachten tegen psychiater en verpleegkundige.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:TGZRSHE:2025:101](#) 27-08-2025

Het medisch dossier en een tweeling.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:TGZRSHE:2025:100](#) 27-08-2025

Arts negeert tuchtrechtelijke maatregel.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:TGZRSHE:2025:99](#) 27-08-2025

Echtpaar boos op waarnemend huisarts wegens o.a. weigering om te verwijzen naar twee specialisten en de inhoud van de verwijzing.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:145](#) 25-08-2025

Wrakingsverzoek.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:144](#) 25-08-2025

Longarts is onzorgvuldig in verslaglegging. Gegrond, geen maatregel.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:146](#) 25-08-2025

Klacht tegen orthopedisch chirurg over communicatie, onjuiste diagnose, klachtbehandeling en schending zorgplicht.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2025:5](#) 03-01-2025

Schorsing met twee jaar proeftijd voor psychiater/geneesheer-directeur wegens opstellen valse verklaring voor zoon.

Uitspraken zonder ECLI

[Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden](#) 30-04-2025

(Voort)bestaan verwantenraad.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie ziekenhuizen](#) 11-03-2025

Schriftelijk delen van enkele bevindingen uit het calamiteitenonderzoek is voldoende.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Vordering tot schadevergoeding op ggz-instelling door pleger drievoudige moord. Deskundige benoemd.

Vervolg op GZR 2025-0077. Vijfde tussenvonnis. Drie moorden waarvoor veroordeling. Vordering tot schadevergoeding door pleger op GGZ-instelling. Partijen dragen gezamenlijk een psychiater aan die wel bereid is op te treden als deskundige en deze wordt door de rechtbank benoemd. Ook al zijn de opstellers van één van de pro Justitiarapporten recentelijk door het CTG berispt, naar het oordeel van de rechtbank moet de deskundige de beschikking hebben over het rapport. Het is aan de deskundige om te beslissen of kennisneming ervan relevant is voor de te beantwoorden vragen.

Feiten

Een man staat onder behandeling bij GGZ-instelling Mondriaan. De man pleegt in korte tijd drie moorden. Die pleegt hij, zo stelt hij, onder invloed van een psychose. Die psychose is volgens de man het gevolg van een tekortschietende behandeling. De man vordert de schade die hij lijdt als gevolg van het plegen van en de veroordeling voor de moorden.[1] Mondriaan stelt aan haar zorgplicht te hebben voldaan. Zowel de man als Mondriaan baseren zich op een partijdeskundigenrapport.

De procedure tot nu toe

Eerste tussenvonnis: de rechtbank hoort de beide partijdeskundigen, maar kan niet vaststellen wie gelijk heeft en is voornemens deskundigen te benoemen. De rechtbank beveelt de man de deskundigenrapporten die in de strafzaak zijn opgemaakt (hierna: de pro Justitiarapporten) in het geding te brengen.[2]

Tweede tussenvonnis: de rechtbank volhardt in de behoefte voorgelicht te worden door een onafhankelijk deskundige, een psychiater. Het calamiteitenrapport hoeft Mondriaan niet in het geding te brengen. Centramed en Mondriaan mogen kennisnemen van de pro

Justitiarapporten. Dat er een tuchtzaak loopt tegen de opstellers van één van de pro Justitiarapporten staat niet in de weg aan overlegging van dat rapport aan de deskundige.[3]

Derde tussenvonnis: het Openbaar Ministerie (OM) mengt zich in de zaak. De rechtbank geeft het OM de gelegenheid het procesdossier op de rechtbank in te zien.[4]

Vierde tussenvonnis: de deskundige dient alle processtukken te ontvangen, dus ook het derde tussenvonnis en de berichten van het OM. De door partijen aangedragen deskundige heeft geen tijd.[5]

Sindsdien zijn er drie ontwikkelingen. Het OM laat de rechtbank weten dat het geen conclusie zal nemen. Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) berispt de opstellers van één van de pro Justitiarapporten.[6] En partijen dragen gezamenlijk een deskundige voor.

Gelet op de uitspraken van het CTG verzoekt de man de rechtbank om terug te komen van haar beslissing en het betreffende pro Justitiarapport niet aan Centramed en de deskundige ter kennis te brengen. Subsidiair verzoekt de man de rechtbank om aan de deskundige een afschrift te sturen van de uitspraken van het CTG.

Ook verzoekt de man Centramed te bevelen missende stukken in het geding te brengen. Volgens de man is het medisch dossier dat Centramed in het geding bracht, niet compleet. Concreet ontbreken vragenlijsten en aantekeningen bij het bij hem uitgevoerde DIVA-onderzoek, aldus de man.

Oordeel

De rechtbank wijst het primaire verzoek van de man af. De deskundige moet de beschikking hebben over alle mogelijk relevante informatie. Deze kan vervolgens zelf beslissen of kennisneming daarvan relevant is voor de beantwoording van de vragen. Derhalve moet, naast de twee andere strafrechtelijke rapportages, ook het pro Justitiarapport van de berispte opstellers aan de deskundige ter beschikking worden gesteld.

De rechtbank heeft eerder al beslist dat de man dit rapport in het geding moet brengen. Naar blijkt heeft de man het rapport wel overgelegd aan de rechtbank, maar niet aan Centramed (zonder de rechtbank daarover te informeren). Dit moet de man alsnog doen. Laat hij dat wederom na, dan zal de rechtbank daaraan de gevolgen verbinden die zij geraden acht (art. 22 lid 4 Rv).

Ten aanzien van het subsidiaire verzoek overweegt de rechtbank dat het de man in beginsel vrij staat alle stukken die hij van belang acht aan het procesdossier toe te voegen. Of die stukken relevant zijn voor het deskundigenonderzoek en/of de verdere beoordeling door de

rechtbank, is vervolgens aan de deskundige respectievelijk de rechtbank.

Ten aanzien van de missende stukken is de rechtbank het met de man eens dat uit de beschrijving van het DIVA-onderzoek kan worden afgeleid dat er vragenlijsten beschikbaar moeten zijn (geweest), welke nog niet zijn overgelegd. De rechtbank zal het aan de deskundige overlaten om te bepalen of het bij de beantwoording van de vragen noodzakelijk is om daarvan kennis te nemen alsook van de – indien deze zijn opgemaakt – aantekeningen. Is dat het geval, dan zal Centramed deze stukken aan de deskundige, de man en de rechtbank moeten sturen.

De rechtbank benadert de door partijen aangedragen deskundige en deze psychiater is wel bereid de opdracht aan te nemen. De rechtbank zet alle, in het kader van het overleg en debat over de deskundigenbenoeming en het deskundigenonderzoek, eerder in deze procedure genomen beslissingen nog eens op een rij en benoemt de deskundige. Iedere verdere beslissing houdt de rechtbank aan.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] De man wordt tot aan de Hoge Raad veroordeeld voor de moorden, ECLI:NL:HR:2023:1295.

[2] Rb. Limburg 24 april 2024, ECLI:NL:RBLIM:2024:1997, GZR 2024-0105.

[3] Rb. Limburg 18 december 2024, ECLI:NL:RBLIM:2024:9631, GZR 2025-0032.

[4] Rb. Limburg 5 februari 2025, ECLI:NL:RBLIM:2025:967, GZR 2025-0033.

[5] Rb. Limburg 2 april 2025, ECLI:NL:RBLIM:2025:3092, GZR 2025-0077.

[6] CTG 23 april 2025, ECLI:NL:TGZCTG:2025:73 en CTG 23 april 2025, ECLI:NL:TGZCTG:2025:74.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:8355

Zaaknummer: C/03/312238 / HA ZA 22-550

Rechters: I.M. Etman, B.R.M. de Bruijn en T. Dohmen

Advocaten: A.F.G. Pennino en M.S.E. van Beurden

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Diverse klachten tegen psychiater en verpleegkundige.

Klacht tegen psychiater en verpleegkundige wegens o.a. onjuiste diagnostiek en beëindiging behandelingsovereenkomst. Klachten tegen verpleegkundige niet-ontvankelijk. Klachten tegen psychiater ongegrond: zorgvuldig onderzoek en gewichtige redenen.

Feiten

Klaagster werd in mei 2022 vanwege Somatisch Onvoldoende Verklaarde Lichamelijke Klachten (SOLK) verwezen naar de polikliniek Psychiatrie en Medische Psychologie van een ziekenhuis, waar de psychiater en verpleegkundige werkzaam zijn. De verpleegkundige is werkzaam als teamleider van het verpleegkundig team van de kliniek Psychiatrie en Psychologie. In de behandelperiode werd klaagster viermaal opgenomen in het ziekenhuis. Aanvankelijk werd geen depressie vastgesteld, maar tijdens latere opnames werd de diagnose comorbide depressieve stoornis toegevoegd.

Op 11 april 2023 besprak de psychiater met klaagster en haar moeder de mogelijkheid van elektroconvulsieve therapie (ECT). Deze optie werd goedgekeurd in het ECT-overleg en klaagster stemde ermee in. Van 20 april 2023 tot 5 juni 2023 vond een vierde opname plaats wegens suïcidaliteit en ernstige somberheid. Tijdens deze opname werd ECT gestart en antidepressieve medicatie aangepast. Klaagster rapporteerde zelf forse verbetering. Na de ECT-behandeling kreeg klaagster poliklinische nazorg en werd zij aangemeld voor deeltijdbehandeling en mogelijke vervolgbehandeling bij andere expertisecentra.

Van 5 juni 2023 tot 9 november 2023 stond klaagster poliklinisch onder controle bij de psychiater. Op 9 november 2023 werd de behandeling bij de psychiater afgesloten omdat er geen medische indicatie meer was voor voortzetting van de zorg binnen de afdeling. Op 12 december 2023 vond een afsluitend gesprek plaats met klaagster en haar moeder, waarin de reden van afronding van de behandeling werd toegelicht. In de afsluitende brief aan de huisarts adviseerde de psychiater langdurig antidepressieve medicatie.

Klaagster diende in december 2023 een klacht in over haar behandeling bij de

klachtenfunctionaris van het ziekenhuis. Op 22 mei 2024 vond een gesprek plaats over de klacht van

klaagster, waarbij de psychiater, de klachtenfunctionaris, het hoofd beveiliging en de verpleegkundige als teamleider van de kliniek aanwezig waren.

Klacht

Klaagster verwijt de psychiater en verpleegkundige:

- a. onjuiste diagnostiek;
- b. onjuiste behandeling (geen onderzoek naar depressie);
- c. afgifte van onjuiste documenten, te weten: documenten van andere patiënten;
- d. eenzijdige beëindiging van de behandelingsovereenkomst;
- e. dat zonder expliciete toestemming persoonlijke gegevens naar andere instanties zijn gestuurd;
- f. dat de inhoud van het dossier onduidelijke informatie bevat, waardoor onjuiste zorg is geleverd.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch (RTG) oordeelt dat klachten tegen de verpleegkundige niet-ontvankelijk zijn. De verpleegkundige was werkzaam als teamhoofd van de kliniek. Hij was niet werkzaam als verpleegkundige en heeft zich bij zijn optreden als teamhoofd niet begeven op het terrein waarop hij de deskundigheid bezit waarvoor hij is ingeschreven in het BIG- register. Het handelen als teamhoofd heeft ook geen enkele directe invloed op de behandeling van klaagster en haar (mentale) gezondheid.

Daarmee is in dit geval geen sprake van weerslag op de individuele gezondheidszorg. De verpleegkundige was alleen betrokken bij het gesprek van 22 mei 2024. Dat gesprek

heeft echter plaatsgevonden nadat de behandelovereenkomst tussen de psychiater en klaagster al was beëindigd. Dit gesprek heeft geen weerslag gehad op de individuele

gezondheidszorg en klaagster heeft dat ook niet gesteld. Dit betekent dat het betreffende handelen ook niet kan worden getoetst aan de tweede tuchtnorm. Ten aanzien van de verpleegkundige is klaagster derhalve niet-ontvankelijk in haar klacht.

Klachtonderdelen 1) onjuiste diagnostiek en 2) onjuiste behandeling

Het RTG stelt vast dat het patiëntendossier een zorgvuldig en continu proces van diagnostiek en heroverwegingen laat zien. Al tijdens de eerste opname was er aandacht voor depressieve klachten, maar deze boden toen geen aanleiding voor het vaststellen van een depressieve stoornis. Het RTG oordeelt dat de ECT-behandeling niet te snel is gestart. De richtlijn kent een stappenplan, maar hiervan mag worden afgeweken wanneer er sprake is van acute en ernstige suïcidaliteit. Gelet op de ernst van de situatie mocht verweerster ECT op dat moment inzetten. De behandeling is zorgvuldig toegepast en klaagster heeft hiervoor toestemming gegeven. Ten aanzien van de nazorg oordeelt het RTG dat klaagster weliswaar niet is doorverwezen naar de ECT-nazorgpoli, maar dat er wel degelijk sprake was van nazorg in andere vormen. Zij kreeg poliklinische controles, nam deel aan de deeltijdbehandeling en er vonden gesprekken plaats over vervolgbehandeling bij gespecialiseerde centra. Het RTG acht dit voldoende inspanning van verweerster.

Het RTG overweegt daarnaast dat psychiatrische diagnostiek een continu proces is waarbij de diagnose wordt bijgesteld op basis van het beloop en nieuwe bevindingen. Het feit dat de diagnose depressie pas later werd toegevoegd, betekent daarom niet dat er sprake was van onzorgvuldig handelen. De psychiater heeft uitgebreid onderzoek verricht en ook de visie van een klinisch psycholoog erbij betrokken. Daarmee is zorgvuldig te werk gegaan.

Klachtonderdeel 3) afgifte van onjuiste documenten

De stelling van klaagster dat er documenten van andere patiënten in haar dossier aanwezig zijn, is door klaagster in het geheel niet onderbouwd en mist voor het overige ook feitelijke grondslag.

Klachtonderdeel 4) eenzijdige beëindiging behandelingsovereenkomst

Het RTG oordeelt dat de psychiater gerechtigd was de behandeling te beëindigen. Er was geen medische indicatie meer voor de voortzetting van de behandeling en de behandel- en begeleidingsmogelijkheden van de afdeling waren uitgeput. De hulpvraag van klaagster ging de expertise van de psychiater te buiten, wat volgens de KNMG-Richtlijn 'Niet aangaan of beëindiging van de geneeskundige behandelingsovereenkomst' van januari 2021 een 'gewichtige reden' is voor beëindiging van de overeenkomst. De psychiater heeft daarbij

gezorgd voor een zorgvuldige overdracht naar andere instanties en opengestaan voor de vragen die klager had. Ook is zij na de afsluiting van de behandeling open blijven staan voor de dialoog met klager.

Klachtonderdeel 5) het sturen van persoonlijke gegevens naar andere instanties

De psychiater heeft de gegevens in overleg met klager en met haar expliciete toestemming verstrekt aan andere instanties voor aanmeldingen. Er was geen sprake van het zonder toestemming versturen van persoonlijke gegevens.

Klachtonderdeel 6) onduidelijke informatie in het dossier

De bewering van klager over onjuiste informatie in de brieven is onvoldoende onderbouwd. Het RTG oordeelt dat de inhoud van de brieven gebaseerd is op het medisch dossier en daarmee juist en zorgvuldig. Het enkele feit dat klager het niet eens is met de inhoud, betekent niet dat de informatie feitelijk onjuist is.

De klachten tegen de psychiater zijn alle kennelijk ongegrond.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 03-09-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2025:105

Zaaknummer: H2024/7477 en H2024/7476

Advocaten: A.W. Hielkema

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

(Voort)bestaan verwantenraad.

De Regionale Verwantenraad (RVR) heeft begin 2025 de LCvV verzocht om een oordeel te geven over een zestal geschillen. Vervolgens heeft – na uitstel te hebben gevraagd voor verweer – de instelling een nevenverzoek ingediend, strekkende tot het verkrijgen van vervangende toestemming om de RVR te ontbinden. De LCvV oordeelt dat de zorginstelling onrechtmatig heeft gehandeld jegens de RVR door aan de RVR zijn medezeggenschapsrechten te onthouden en terstond over te gaan tot het ontbinden van de RVR na wijziging van de medezeggenschapsstructuur. De LCvV geeft geen vervangende toestemming voor het ontbinden van de RVR.

Feiten

In een zorginstelling waar ongeveer 80% van de cliënten geplaatst is op grond van een gedwongen zorgkader (te weten forensisch kader of Wet zorg en dwang) hoorde een Regionale Verwantenraad (hierna: RVR) in de loop van 2021 dat de zorginstelling het voornemen had om de formele cliëntmedezeggenschap anders vorm te geven, namelijk niet meer door verwanten(raden), maar enkel door het instellen van cliëntenraden bestaande uit cliënten. Ongeveer 20 tot 30% van de cliënten heeft een wettelijk vertegenwoordiger (mentor of curator).

Geschil

De RVR heeft begin 2025 de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (hierna: LCvV) verzocht om een oordeel te geven over een zestal geschillen. Vervolgens heeft – na uitstel te hebben gevraagd voor verweer – de instelling een nevenverzoek ingediend, strekkende tot het verkrijgen van vervangende toestemming om de RVR te ontbinden.

Oordeel

De LCvV oordeelt dat de zorginstelling onrechtmatig heeft gehandeld jegens de RVR door aan de RVR zijn medezeggenschapsrechten te onthouden, zoals het faciliteren van de raad en het voorleggen van instemmings- en adviesverzoeken. Het streven naar ontbinding van de RVR is geen geldige reden om aan de RVR zijn medezeggenschapsrechten te onthouden, geeft de LCvV aan.

De LCvV geeft aan dat voor een wijziging van de medezeggenschapsstructuur de instelling een instemmingsverzoek had moeten voorleggen. Hierbij geeft de LCvV aan dat de zorginstelling bij het willen wijzigen van de medezeggenschapsstructuur niet bij de basis is begonnen en belangrijke stappen heeft overgeslagen door meteen over te gaan tot ontbindingsverzoeken aan de verwanten(deel)raden, waaronder de RVR. De RVR had legitieme vragen, maar de zorginstelling negeerde deze vragen en belangrijke documenten en sloeg stappen over. Hierdoor vond er geen diepgaande discussie plaats over de medezeggenschap van verwanten. De instelling richtte zich eenzijdig op de wens van cliënten om medezeggenschap zonder verwanten te organiseren.

De LCvV oordeelt met betrekking tot het verzoek tot ontbinden van de RVR dat er geen sprake is van een structureel tekortschieten door de RVR in de behartiging van de belangen van de cliënten. De LCvV geeft geen vervangende toestemming voor ontbinding van de RVR en beveelt de zorginstelling aan om zich in te spannen om de verhoudingen tussen de cliëntenraad en de RVR waar nodig te verbeteren.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 30-04-2025

Zaaknummer: 25-004

RECHTSPRAAK

Echtpaar boos op waarnemend huisarts wegens o.a. weigering om te verwijzen naar twee specialisten en de inhoud van de verwijzing.

Verschillende klachten van echtpaar tegen waarnemend huisarts over o.a. bejegening, weigeren verwijzing en de inhoud van verwijzing. Klager deels niet-ontvankelijk. Klachten ongegrond.

Feiten

Klaagster had op 2 november 2020 een dubbelconsult bij verweerster als waarnemend huisarts. Klaagster uitte meerdere klachten en wilde op advies van een familielid, die dermatoloog is, worden doorverwezen naar zowel een KNO-arts als een neuroloog. Verweerster verwees klaagster alleen naar een KNO-arts. Klaagster was daar boos over, want zij wenste twee doorverwijzingen, en verliet de spreekkamer.

De echtgenoot van klaagster (klager) heeft naar aanleiding hiervan diezelfde dag telefonisch contact opgenomen met de praktijk. In dat gesprek legde verweerster opnieuw haar beleid uit, maar besloot klaagster niet alsnog naar een neuroloog te verwijzen. In de verwijsbrief aan de KNO-arts werd vermeld dat klaagster 'zeer boos' de spreekkamer had verlaten. Ook werd een notitie van het telefoongesprek met klager opgenomen, waarin stond dat hij de huisarts 'helemaal door de mangel gaat trekken' en dat 'hun de klant zijn'.

Verweerster heeft klaagster na 2 november 2020 niet meer op consult gehad. Op 5 november 2020 heeft klaagster de KNO-arts gezien.

Klacht

Klagers verwijten verweerster:

- a. handelen in strijd met de zorgplicht;
- b. ongeoorloofde beïnvloeding van een opvolgende zorgverlener;

- c. schending van het beroepsgeheim;
- d. schending van de privacy;
- e. het plegen van smaad en laster;
- f. ongeoorloofd systeemgebruik.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch (RTG) oordeelt allereerst, met een verwijzing naar artikel 65, lid 1 sub a Wet BIG, dat klager geen concreet eigen belang heeft (gesteld) bij de klachtonderdelen a, b en f, aangezien deze betrekking hebben op de zorgverlening aan zijn echtgenote, klaagster. Klager is niet-ontvankelijk in deze klachtonderdelen. Klager wordt wel ontvankelijk geacht in de klachtonderdelen c, d en e, die betrekking hebben op het telefoongesprek met klager en die in het dossier van klaagster zijn opgenomen.

Klachtonderdeel a) handelen in strijd met de zorgplicht

Klaagster verwijt verweerster dat zij haar onheus en gejaagd heeft bejegend, onvoldoende onderzoek heeft gedaan en haar ten onrechte niet heeft verwezen naar een neuroloog. Verweerster betwist dit. Het RTG stelt vast dat de lezingen van partijen verschillen en dat niet kan worden vastgesteld dat verweerster klaagster onheus of gejaagd heeft behandeld. Dit deel van de klacht is daarom ongegrond.

Ten aanzien van het onderzoek en de verwijzing overweegt het RTG dat verweerster tijdens het consult zorgvuldig anamnese en onderzoek heeft verricht en geen neurologische alarmsignalen aantrof. Gezien de bijzondere omstandigheden ten tijde van de coronapandemie en de afspraak om terughoudend te verwijzen naar specialisten, was er geen noodzaak voor directe verwijzing naar een neuroloog. De klachten van klaagster waren bovendien al meer dan een jaar oud en waren ook voor haar vaste huisarts geen aanleiding voor een verwijzing. De verwijzing naar de KNO-arts was zorgvuldig en passend, waarbij een vervolgverwijzing mogelijk bleef indien nodig.

Het RTG acht het ook niet verwijtbaar dat verweerster informeerde naar de voorkeur van klaagster voor een verwijzing naar een bepaalde KNO-arts. Het RTG acht dit juist zorgvuldig, mede omdat verweerster wist dat klaagster reeds overleg had gevoerd met een arts in haar

omgeving. Daar komt nog bij dat het niet mogelijk is om een 'blanco verwijzing' te verstrekken.

Klachtonderdeel a is derhalve ongegrond.

Klachtonderdeel b): ongeoorloofde beïnvloeding van een opvolgende zorgverlener

Klaagster stelt dat de verwijsbrief van verweerster aan de KNO-arts smadelijke en lasterlijke passages bevatte (o.a. 'eist verwijzingen', 'verlaat boos de spreekkamer', 'contra-indicaties: depressie'), waardoor de KNO-arts ongeoorloofd zou zijn beïnvloed en klaagster niet onbevangen zorg kreeg.

Verweerster heeft toegelicht dat zij de passages relevant vond om de situatie en lijdensdruk van klaagster te schetsen en de wens voor een tweede verwijzing te benadrukken. Zij erkende dat een telefoonnotitie van de assistente over het gesprek met klaagsters echtgenoot per abuis in de verwijsbrief terecht was gekomen door een technisch automatisch proces; dit was niet opzettelijk en verweerster geeft aan dat het haar spijt dat de notitie in de verwijsbrief is opgenomen.

Het RTG oordeelt dat een arts zelf bepaalt welke informatie noodzakelijk en relevant is voor een verwijzing en dat dit verder kan gaan dan alleen medische informatie. De toevoegingen van verweerster over klaagsters situatie acht het RTG zorgvuldig en in het belang van klaagster. Het RTG stelt dat klaagster onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat deze informatie niet relevant was voor de verwijzing.

Wat betreft de telefoonnotitie over klager, erkent verweerster dat dit niet relevant was, maar het RTG vindt haar verklaring over de automatische toevoeging aannemelijk. Aangezien klaagster niet op de zitting is verschenen, heeft ze deze verklaring onweersproken gelaten. Het RTG kan niet vaststellen dat de KNO-arts door deze notitie ongeoorloofd is beïnvloed en uit het dossier blijkt dit ook niet.

Dit klachtonderdeel is ook ongegrond.

Klachtonderdelen c) en d): schending van het beroepsgeheim en het schenden van de privacy

De informatie over klaagster in de verwijsbrief wordt als noodzakelijk en relevant beschouwd voor het doel van de verwijzing. De notitie over het telefoongesprek met klager bevatte bovendien geen vertrouwelijke informatie maar enkel zijn eigen uitspraken. Het RTG oordeelt dat verweerster haar beroepsgeheim en de privacy van klaagster niet heeft geschonden.

Daarnaast verwijten klagers dat verweerster een UZI-pas van een collega zou hebben gebruikt waardoor die collega deelgenoot zou zijn geworden van het dossier. Verweerster heeft dit betwist en toegelicht dat zij in de praktijk werkte met een waarnemerscode die haar door de huisarts ter beschikking was gesteld omdat haar eigen UZI-pas daar niet functioneerde. Het RTG stelt vast dat toegang tot het systeem ook op die manier kan worden verkregen en dat niet aannemelijk is gemaakt dat zij een UZI-pas van een ander heeft gebruikt. Bovendien geldt dat zelfs als een UZI-pas door een ander wordt gebruikt, dit niet automatisch betekent dat die collega inzage heeft in het medisch dossier of in de verwijfsbrief. Klachtonderdeel c) en d) zijn daarmee eveneens ongegrond.

Klachtonderdeel e): het plegen van smaad en laster

Klagers stellen dat de verwijfsbrief smadelijke en lasterlijke gegevens bevat. Het RTG oordeelt dat de informatie in de brief over klagerster relevant was voor de verwijzing en daarom niet als smaad kan worden aangemerkt.

Ook het opnemen van de telefoonnotitie levert geen smaad op omdat dit slechts de weergave betrof van uitlatingen van klager zelf. Er is bovendien niet gebleken van opzet om deze notitie te delen. Van laster is evenmin sprake, omdat er geen valse beschuldigingen zijn verspreid waarvan verweerster wist dat die onwaar waren.

Het klachtonderdeel e) wordt ook ongegrond verklaard.

Klachtonderdeel f) ongeoorloofd systeemgebruik

Niet is komen vast te staan dat verweerster gebruik heeft gemaakt van een UZI-pas van een collega. Zij heeft zich daarmee dus ook geen toegang kunnen verschaffen tot het systeem van de huisartsenpraktijk. Van ongeoorloofd systeemgebruik is dan ook geen sprake. Dit klachtonderdeel is ook ongegrond.

Het RTG verklaart klager niet-ontvankelijk in de klachtonderdelen a, b en f en verklaart alle klachtonderdelen ongegrond.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2025:99

Zaaknummer: H2024/7373

Advocaten: S.J. Muntinga

Wetsartikelen: 65 lid 1 sub a Wet BIG en 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Schriftelijk delen van enkele bevindingen uit het calamiteitenonderzoek is voldoende.

In een geschil waarin klager het integrale calamiteitenrapport vordert, overweegt de geschillencommissie dat het ziekenhuis mocht volstaan met het schriftelijk delen van enkele bevindingen uit het calamiteitenonderzoek.

Feiten

De vader van klager werd sinds 2017 in het ziekenhuis gezien en behandeld vanwege terugkerende urineweginfecties en later prostaatproblemen. Jaren later blijkt sprake van een blaascarcinoom in verband waarmee in 2023 een operatie plaatsvindt. Na de operatie verslechtert de patiënt snel en komt hij te overlijden. In verband hiermee wordt een klacht bij het ziekenhuis en op 16 februari 2024 een klacht bij de IGJ ingediend. Pas dan gaat het ziekenhuis over tot het uitvoeren van een calamiteitenonderzoek. De uitkomsten daarvan worden in aanwezigheid van de behandelend uroloog besproken. Op 22 juli 2024 wordt een schriftelijke terugkoppeling van de belangrijkste bevindingen van het calamiteitenonderzoek gegeven. Medio augustus 2024 wordt een geschil aanhangig gemaakt bij de geschillencommissie. Het ziekenhuis wordt verweten dat een verkeerde diagnose is gesteld, met als gevolg dat patiënt niet de juiste behandeling heeft gekregen, ten gevolge waarvan hij is overleden. Ook wordt het ziekenhuis verweten geen afschrift van het integrale rapport van het calamiteitenonderzoek te hebben verstrekt. Er wordt een schadevergoeding van € 25.000 aan smartengeld voor geleden immateriële schade en een afschrift van het calamiteitenrapport gevorderd. Het ziekenhuis stelt dat klager op geen enkele wijze kenbaar zou hebben gemaakt dat klachtbehandeling gewenst was en dat hij geen aansprakelijkstelling heeft ingediend. Zodoende wordt de geschillencommissie verzocht klager niet in zijn klacht niet te ontvangen. Het ziekenhuis stelt dat de zorg is verleend die een redelijk bekwaam en redelijk handelend hulpverlener in dezelfde omstandigheden zou hebben gegeven. Daarnaast is het ziekenhuis van mening dat niet onzorgvuldig is gehandeld door klager geen integrale kopie te verschaffen van het calamiteitenrapport.

Oordeel

Naar het oordeel van de commissie moet het voor het ziekenhuis duidelijk zijn geweest dat via het schrijven van 1 december 2023 beklag is gedaan bij het ziekenhuis over grote fouten die zijn gemaakt. Naast dit schrijven is de IGJ aangeschreven, die 16 februari 2024 heeft bericht dat de zorgaanbieder een calamiteitenonderzoek zal (moeten) gaan uitvoeren. Uit de overgelegde stukken blijkt ten slotte dat de calamiteitencommissie op 22 juli 2024 de bevindingen uit het calamiteitenonderzoek schriftelijk met klager heeft gedeeld. Dat de klacht niet overeenkomstig de wet en het reglement van de commissie is ingediend, valt naar het oordeel van de commissie klager redelijkerwijs niet te verwijten. De commissie verklaart klager dan ook ontvankelijk in zijn klacht, zodat de commissie overgaat tot inhoudelijke beoordeling daarvan.

Op basis van de door partijen overgelegde stukken concludeert de commissie dat uit het medisch dossier niet is gebleken dat bij de behandeling van patiënt tekortgeschoten is in de uitvoering van de behandelovereenkomst. De in september 2023 gestelde diagnose blaascarcinoom is naar het oordeel van de commissie niet verwijtbaar gemist. Ten aanzien van het klachtonderdeel met betrekking tot het niet overleggen van het integrale rapport van het calamiteitenonderzoek, overweegt de geschillencommissie dat de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2023:202) heldere uitleg heeft gegeven over de betekenis van artikel 9 lid 6 Wkkgz. Op basis van deze uitspraak komt patiënten en nabestaanden geen inzagerecht in het calamiteitenrapport toe. Dat laat onverlet dat zorgaanbieders op basis van artikel 10 lid 3 Wkkgz wel de verplichting hebben hen te informeren over incidenten in de zorgrelatie. Aan die verplichting kan invulling worden gegeven door inzage te bieden in het rapport, maar dat mag ook op andere wijze. In onderhavige kwestie heeft het ziekenhuis daaraan invulling gegeven door op 22 juli 2024 een schriftelijke terugkoppeling te geven van de belangrijkste bevindingen van het calamiteitenonderzoek. Daarmee heeft de zorgaanbieder naar het oordeel van de commissie aan de informatieplicht voldaan. Dit klachtonderdeel wordt eveneens ongegrond verklaard en het verzoek tot schadevergoeding wordt afgewezen.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 11-03-2025

Zaaknummer: 615495/818282

RECHTSPRAAK

Klacht tegen orthopedisch chirurg over communicatie, onjuiste diagnose, klachtbehandeling en schending zorgplicht.

Klacht tegen orthopedisch chirurg over communicatie, onjuiste diagnose, klachtbehandeling en schending zorgplicht. Oordeel RTG dat chirurg verkeerde diagnose stelde alsnog ongegrond. Het beroep van klager wordt verworpen.

Feiten

Op 13 juli 2018 is klager vanwege langdurige en toenemende pijnklachten in het linker onderbeen na een open crurisfractuur door zijn huisarts doorverwezen naar een orthopedisch chirurg (verweerder). De huisarts gaf in de verwijfsbrief aan dat klager vooral wilde weten wat de hoofdoorzaak van zijn klachten was.

Op 25 juli 2018 vond het consult plaats. De orthopedisch chirurg concludeerde dat het bot goed genezen was, maar dat er weke delen-problemen en veneuze insufficiëntie bestonden. Orthopedisch was geen behandeling mogelijk. Verweerder verwees klager terug naar de huisarts om te bespreken of verwijzing naar de vaatchirurg nog zinvol was. In het dossier noteerde verweerder onder meer: 'posttrombotisch syndroom li na open crurisfractuur'.

Een dag eerder, op 24 juli 2018, meldde de radioloog dat de fractuur geconsolideerd was, met een lichte standafwijking, maar verder geen bijzonderheden.

In de jaren daarna bezocht klager meerdere keren een vaatchirurg. In juli 2022 werd hem een conservatieve behandeling geadviseerd. In februari 2023 werd een veneuze stent geplaatst in de linker vena iliaca en in mei 2023 werd in correspondentie van het behandelcentrum opgemerkt dat in de voorgeschiedenis al in 2011 sprake was van een posttrombotisch syndroom.

In januari 2023 nam klager telefonisch contact op met de polikliniek met vragen over de registratie 'posttrombotisch syndroom li na open crurisfractuur' in zijn dossier. De polikliniek

antwoordde dat verweerder dit niet als diagnose had gesteld. Klager hield echter vol dat verweerder dit wél in zijn dossier had opgenomen en stelde dat ook een andere arts dit had bevestigd.

Op 5 maart 2023 diende klager hierover een klacht in bij de klachtenfunctionaris van het ziekenhuis. Deze bracht verweerder op de hoogte en er was contact tussen klager, de klachtenfunctionaris en verweerder. Na medio juni 2023 liet klager geruime tijd niets meer van zich horen, totdat hij zich in november 2023 rechtstreeks tot de raad van bestuur wendde. Vervolgens werd opnieuw een gesprek via de klachtenfunctionaris georganiseerd. Verweerder gaf aan bereid te zijn met klager in gesprek te gaan, maar klager reageerde niet op de uitnodigingen. Uiteindelijk besloot hij een tuchtklacht in te dienen.

Klacht

Klager verwijt verweerder dat hij:

- a. onvoldoende heeft gecommuniceerd en onjuiste informatie heeft verstrekt. De orthopedisch chirurg heeft de juiste diagnose (PTS) vastgelegd in het dossier, maar nagelaten dit met klager te bespreken;
- b. een onterechte diagnose met betrekking tot het breukherstel van klagers linker onderbeen heeft gesteld;
- c. in de klachtafhandeling niet met klager zelf heeft willen spreken en geen verantwoordelijkheid heeft willen nemen voor de notitie van PTS in de bezoeksamenvatting; en
- d. niet heeft voldaan aan zijn zorgplicht.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) verklaarde klachtonderdeel b gegrond en legde verweerder daarvoor de maatregel van een waarschuwing op. De overige klachtonderdelen (a, c en d) werden ongegrond verklaard.

Zowel klager (zaak C2024/2654) als verweerder (zaak C2024/2653) gaan in beroep.

Oordeel CTG

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) stelt voorop dat nieuwe klachten

in beroep niet in behandeling kunnen worden genomen. Voor zover klager zijn klacht wilde uitbreiden, is hij daarin niet-ontvankelijk.

Klachtonderdeel a): communicatie en informatieverstrekking

Het CTG overweegt dat uit de verwijsbrief van de huisarts duidelijk blijkt dat het consult bedoeld was om de oorzaak van de pijnklachten in het onderbeen te onderzoeken. Verweerder heeft tijdens het consult lichamelijk onderzoek verricht, röntgenonderzoek laten uitvoeren en geconcludeerd dat de fractuur goed genezen was, maar dat er weke delen-problematiek en veneuze insufficiëntie bestond. Orthopedisch kon hij weinig voor klager betekenen en daarom verwees hij hem terug naar de huisarts om te bespreken of een verwijzing naar de vaatchirurg zinvol was.

Het CTG acht aannemelijk dat verweerder dit alles met klager heeft besproken en hem in begrijpelijke bewoordingen heeft uitgelegd waar de klachten volgens hem vandaan kwamen. De term 'posttrombotisch syndroom' hoefde verweerder in die communicatie niet letterlijk te benoemen, dat was namelijk niet een door de arts gestelde diagnose, maar een registratiecode. Het invoeren van een dergelijke code dient louter administratieve doeleinden en hoeft niet met de patiënt te worden gedeeld. Het CTG kan zich voorstellen dat verweerder, gelet op zijn bevindingen, voor deze code heeft gekozen. Het CTG is daarom van mening dat verweerder niet tekort is geschoten in de communicatie. Ook het verwijzingsbeleid acht het CTG zorgvuldig. Daarmee is klachtonderdeel a ongegrond.

Klachtonderdeel b): verkeerde diagnose

Het RTG heeft geoordeeld dat de arts de orthopedische diagnose malunion had moeten stellen en dat hij de gevonden malunion had moeten kwantificeren in maat en getal. Nog daargelaten dat het RTG hiermee naar het oordeel van het CTG buiten de grenzen van de klacht is getreden, kan het CTG zich hierin niet vinden. De conclusie van de arts was dat de pijnklachten in het been niet (hoofdzakelijk) werden veroorzaakt door de scheefstand. Een orthopedische ingreep was niet aan de orde gezien de toestand van de weke delen. Gelet op deze omstandigheden was het kwantificeren van de malunion in maat en getal niet geïndiceerd en niet nodig om de door de huisarts aan de arts gestelde vraag te beantwoorden. Klachtonderdeel b is alsnog ongegrond.

Klachtonderdelen c) en d): klachtafhandeling en zorgplicht

Het CTG kan zich vinden in de beschouwingen en beslissingen van het RTG ten aanzien van de klachtonderdelen c en d en neemt de overwegingen over. Klachtonderdelen c en d zijn

ongegronnd.

Het CTG verklaart klager niet-ontvankelijk voor zover hij in beroep nieuwe klachten heeft ingediend en verwerpt het beroep voor het overige. Ten aanzien van het beroep van verweerder verklaart het CTG klachtonderdeel b alsnog ongegrond. De maatregel van waarschuwing komt te vervallen.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-08-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:146

Zaaknummer: C2024/2654

Advocaten: A.W. Hielkema en E.M. Diesfeldt

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Zorgverlener mag aantekening van verwijderverzoek medisch dossier door patiënt maken en bewaren.

Een vrouw verzoekt een zorgverlener om haar medisch dossier te verwijderen. Dat doet de zorgverlener. Van het verwijderverzoek maakt de zorgverlener aantekening. Daar is de vrouw het niet mee eens en zij verzoekt de Autoriteit Persoonsgegevens (AP) handhavend op te treden tegen de zorgverlener. De AP wijst het verzoek af en verklaart het bezwaar ongegrond. De rechtbank verklaart het beroep ongegrond. Ook het hoger beroep is thans ongegrond. De zorgverlener heeft een dossierplicht en moet zich tegenover toezichthouders kunnen verantwoorden. In verband daarmee was het vastleggen van de aantekening rechtmatig en het bewaren ervan noodzakelijk. Van een overtreding door de zorgverlener is geen sprake.

Feiten

Na verwijzing door haar huisarts heeft een vrouw een intakegesprek bij GGNet met een sociaalpsychiatrisch verpleegkundige. In verband daarmee krijgt GGNet het medisch dossier van de vrouw onder zich. De vrouw wil geen behandeling en vraagt GGNet haar medisch dossier te verwijderen. GGNet doet dat, maakt een aantekening van het verwijderverzoek, en licht de vrouw in. De vrouw is het hier niet mee eens en wil dat GGNet ook de aantekening verwijderd. In 2019 verzoekt zij de Autoriteit Persoonsgegevens (AP) om handhavend op te treden tegen GGNet vanwege het bewaren van de aantekening van haar verzoek haar medisch dossier te verwijderen. De AP wijst het handhavingsverzoek af en verklaart het bezwaar van de vrouw daartegen ongegrond. Bij de rechtbank beroept de vrouw zich tevergeefs op het recht op gegevenswissing als bedoeld in artikel 17 AVG.[1] Dit recht is niet van toepassing indien de verwerking noodzakelijk is om redenen van algemeen belang op het gebied van volksgezondheid, aldus de rechtbank.[2]

Thans ligt de zaak voor aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de

Afdeling). In hoger beroep is in geschil of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat GGNet de aantekening van het verwijderverzoek mag bewaren en de AP daarom terecht heeft afgezien van handhaving. De aantekening van het verwijderverzoek is volgens de vrouw niet noodzakelijk voor het beheer van de gezondheidsdiensten van GGNet; gezien het grote tijdsverloop in deze procedure is het onwaarschijnlijk dat GGNet zich nog zal moeten verantwoorden naar de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ). En de rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat GGNet een dossier- en bewaarplicht heeft; er is geen geneeskundige behandelingsovereenkomst tot stand gekomen tussen haar en GGNet, aldus de vrouw.

Oordeel

Niet in geschil is dat de aantekening van het verwijderverzoek een bijzonder persoonsgegeven is zoals bedoeld in artikel 9 AVG, zo stelt de Afdeling eerst vast. Dat betekent dat GGNet de aantekening in beginsel niet mag verwerken, tenzij er een uitzondering uit het tweede lid van toepassing is.

Verwerken

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het vastleggen van de aantekening noodzakelijk is voor het beheer van de gezondheidszorgdiensten van GGNet zoals bedoeld in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder h, AVG. GGNet zal tegenover toezichthouders, zoals de IGJ, zorgverzekeraars en de AP, in voorkomende gevallen moeten kunnen verantwoorden waarom zij bepaalde medische dossiers niet meer onder zich heeft. Daarbij vraagt de Afdeling zich af of de grondslag voor de verwerking is neergelegd in Unierecht of lidstatelijk recht, zoals in voornoemde bepaling staat. De Afdeling citeert dan artikel 7:446 en 7:454 BW en oordeelt als volgt.

De Afdeling volgt het betoog van de vrouw dat de dossierplicht uit artikel 7:454 lid 1 BW niet van toepassing is omdat het gesprek tussen haar en de verpleegkundige van GGNet niet onder een handeling op het gebied van de geneeskunst valt, niet. Dat het gesprek geen intakegesprek betrof, onderbouwt de vrouw niet en maakt zij daarom niet aannemelijk. Die stelling kan bovendien niet meer worden gecontroleerd, nu het medisch dossier op haar verzoek is verwijderd. Op grond van artikel 7:454 BW hebben hulpverleners de plicht om een medisch dossier bij te houden met betrekking tot de behandeling van een patiënt, zo vervolgt de Afdeling. Deze dossierplicht bestaat als sprake is van een behandelingsovereenkomst zoals bedoeld in artikel 7:446 BW. De in dat artikel genoemde handelingen kunnen ook worden verricht door een verpleegkundige. Gezien de aard van het intakegesprek is de dossierplicht in dit geval van toepassing, aldus de Afdeling. Omdat er op GGNet een wettelijke verplichting rust om een dossier bij te houden en GGNet zich tegenover de toezichthouder moet kunnen

verantwoorden, heeft GGNet de noodzaak om de aantekening van het verwijderverzoek vast te leggen, voldoende onderbouwd.

Bewaren

Hiermee staat vast dat het opslaan van de gegevens rechtmatig was, aldus de Afdeling. Een rechtmatige opslag van gegevens geeft in beginsel een grondslag voor de bewaring van die gegevens, zolang de bewaring noodzakelijk is met het oog op het doel daarvan.[3] Dit uitgangspunt van dataminimalisatie kan er dus toe leiden dat een aanvankelijk rechtmatige opslag op enig moment geen grondslag meer biedt voor bewaring van de persoonsgegevens. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de AP zich op het standpunt mogen stellen dat het bewaren van de aantekening niet in strijd is met artikel 9, tweede lid, aanhef en onder h, AVG, gelezen in samenhang met artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, AVG. Ook de bewaring van de gegevens is noodzakelijk met het oog op de dossierplicht van GGNet en met het oog op de verantwoording naar de toezichthouder.

GGNet was daarom niet verplicht om het verzoek om wissing van de aantekening op grond van artikel 17 AVG te honoreren. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat GGNet de aantekening van het verwijderverzoek mocht blijven bewaren, omdat geen sprake was van een onrechtmatige verwerking.

De conclusie is dat van een overtreding door GGNet geen sprake is. De AP kon daarom niet handhavend optreden. Het hoger beroep is ongegrond. De Afdeling bevestigt de uitspraak van de rechtbank.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Rb. Gelderland 27 juli 2022 (niet op rechtspraak.nl, RW).

[2] Art. 17, derde lid, aanhef en onder c, AVG jo. art. 9, tweede lid, aanhef en onder h, AVG.

[3] Art. 5, eerste lid, aanhef en onder c, AVG.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RVS:2025:3682

Zaaknummer: 202204928/1/A3

Rechters: E.J. Daalder, W. den Ouden en J. Schipper-Spanninga

Advocaten: J.A.B.H.M. Willemse, W. van Steenberg en J.M.A. Koster

Wetsartikelen: 5 AVG, 6 AVG, 9 AVG, 17 AVG, 7:446 BW en 7:454 BW

RECHTSPRAAK

Arts negeert tuchtrechtelijke maatregel.

Arts negeert eerdere tuchtrechtelijke maatregel, houdt spreekuur tijdens schorsing en stelt zich niet toetsbaar op. Ernstig verwijtbaar handelen. Doorhaling.

Feiten

Op 31 januari 2024 heeft het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch (RTG) een klacht tegen de arts gegrond verklaard en hem de maatregel van een schorsing van drie maanden opgelegd. De maatregel gold van 14 maart tot en met 13 juni 2024.

De arts is werkzaam bij een arbodienst waar hij onder supervisie van een BIG-geregistreerde bedrijfsarts werkt. Tijdens de schorsingsperiode vonden er op 1 mei en 29 mei 2024 spreekuren plaats met klager en zijn echtgenote.

Op 1 mei noteerde de arts dat klager in afwachting was van de uitslag van diagnostisch onderzoek, dat er over vier weken een herbeoordeling zou plaatsvinden en dat dan ook een FML zou worden opgesteld. Op 29 mei schreef hij dat er inmiddels een bevestigende diagnose was gesteld, dat aanvullende diagnostiek en beleid voorrang moesten krijgen, dat de vraag over aangepast werk voorlopig geparkeerd werd en dat er opnieuw een herbeoordeling over vier weken zou volgen.

Klacht

Klager verwijt de arts dat hij tijdens de aan hem opgelegde schorsing van drie maanden (vanaf 14 maart 2024 tot en met 13 juni 2024) op 1 mei 2024 en op 29 mei 2024 spreekuur heeft gehouden.

Oordeel

Het RTG concludeert dat verweerder klager tweemaal heeft ontvangen tijdens zijn schorsingsperiode (mei 2024) en terugkoppelingen heeft gegeven, terwijl hij in die periode

niet bevoegd was om de aan de inschrijving in het register verbonden bevoegdheden uit te oefenen.

Door tijdens de schorsing toch patiënten te zien en zich als arts te presenteren, heeft verweerder onbevoegd gehandeld en zijn titel onrechtmatig gevoerd. Dit is in strijd met de zorg die van een arts mag worden verwacht, nu patiënten erop moeten kunnen vertrouwen dat zij door een bevoegde arts worden beoordeeld en dat diens titel alleen rechtmatig wordt gebruikt.

Het RTG kwalificeert het onbevoegd handelen van verweerder tijdens zijn schorsing als een ernstig tuchtrechtelijk verwijt, dat bovendien strafbaar is gesteld in artikel 99 lid 1 Wet BIG. Door een eerdere maatregel te negeren heeft verweerder het doel van het tuchtrecht, inhoudende het bewaken en bevorderen van de kwaliteit van de gezondheidszorg, miskend. Dit past in het geheel niet bij de verantwoordelijkheid die in een situatie zoals deze op een zorgverlener rust.

Daarbij heeft verweerder niet alleen het vertrouwen van klager geschonden, maar zich ook niet toetsbaar opgesteld, waartoe zorgverleners op grond van artikel 47 lid 1 Wet BIG verplicht zijn om verantwoording af te leggen. Verweerder reageerde niet op herhaalde verzoeken om verweer te voeren, verscheen niet bij de mondelinge vooronderzoeken en ook niet bij de zitting, waardoor het RTG geen omstandigheden ten gunste van verweerder bij de zaak kon betrekken.

Volgens het RTG past dit gedrag in een patroon dat ook in de eerdere beslissing van 31 januari 2024 werd vastgesteld: het structureel negeren van verzoeken en het ontbreken van verantwoordelijkheid. Het RTG concludeert dat verweerder niets heeft geleerd van de eerdere schorsing en oordeelt dat de maatregel doorhaling van de inschrijving in het register passend is.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2025:100

Zaaknummer: H2024/7757

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG, 3 Wet BIG en 99 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Het medisch dossier en een tweeling.

Klacht tegen huisarts van tweelingzus omdat deze medische gegevens over klaagster, die per abuis in het dossier van tweelingzus zijn opgenomen, zonder haar toestemming uit dossier heeft verwijderd en in een apart dossier heeft geplaatst. Ongegrond.

Feiten

De huisarts (verweerder) was in de periode 2007-2009 en 2011-eind juli 2014 de behandelend huisarts van de tweelingzus van klaagster. In het medisch dossier van de tweelingzus zijn per vergissing medische gegevens van klaagster terechtgekomen, daterend uit 1994-1995 en betrekking hebbend op een opname van klaagster in een GGZ-instelling. Bij deze vergissing was verweerder niet betrokken.

Op enig moment zijn deze gegevens uit het dossier van de tweelingzus verwijderd en is er een apart dossier van klaagster aangemaakt waarin de verwijderde gegevens zijn opgenomen.

Verweerder was vanaf januari 2023 geen medepraktijkhouder meer, maar werkte nog tot juli 2024 als waarnemer in de praktijk.

Klaagster heeft de hiervoor genoemde gegevens c.q. haar dossier bij de huidige praktijkhouder opgevraagd en op 7 oktober 2024 ontvangen.

Klacht

Klaagster klaagt erover dat verweerder:

- a. zonder haar toestemming medische gegevens uit het dossier van haar tweelingzus heeft gehaald die klaagster betroffen en een dossier voor haar heeft aangemaakt.
- b. nooit contact met haar heeft opgenomen. Hij heeft in 2023 niet gereageerd op haar e-mail.

Oordeel

Ten aanzien van de ontvankelijkheid oordeelt het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch (RTG) dat klaagster ontvankelijk is: de klacht gaat niet over de medische gegevens van haar tweelingzus, maar over haar eigen gegevens. Ook zonder behandelrelatie kan zij als rechtstreeks belanghebbende in de zin van artikel 65, lid 1 onder a Wet BIG worden aangemerkt, mits zij een concreet eigen belang heeft dat kan worden geplaatst in het kader van de individuele gezondheidszorg. Naaste betrekkingen van een patiënt hebben bovendien een zelfstandig klachtrecht als de klacht een handelen of nalaten van de beroepsbeoefenaar betreft in strijd met de zorg die deze behoort te betrachten ten opzichte van deze naaste betrekkingen. Die situatie doet zich in dit geval voor.

Ten aanzien van klachtonderdeel a) oordeelt het RTG dat aan de hand van de gegevens die zich in het dossier bevinden, niet kan worden vastgesteld dat verweerder degene is geweest die de gegevens van klaagster uit het dossier van haar tweelingzus heeft verwijderd. Klaagster heeft bovendien niet toegelicht waarom haar toestemming nodig zou zijn voor het verwijderen van onjuiste medische gegevens uit het dossier van haar tweelingzus, ook al betreffen dit gegevens die over klaagster gaan. Het RTG ziet hiervoor in ieder geval geen wettelijke grondslag.

Wanneer en door wie het dossier van klaagster is aangemaakt, kan ook niet worden vastgesteld. Het RTG kan dan ook niet vaststellen dat verweerder hiervoor verantwoordelijk is. Daarom kan niet worden geoordeeld dat verweerder ten aanzien van dit punt een tuchtrechtelijk verwijt treft.

Klachtonderdeel a is derhalve ongegrond.

Met betrekking tot klachtonderdeel b oordeelt het RTG dat verweerder geen behandelrelatie met klaagster had en ook al jaren geen behandelaar meer was van haar tweelingzus. Er bestond geen verplichting of medische noodzaak om contact met klaagster op te nemen of op haar e-mail van april 2023 te reageren, waarin zij aankondigde een schadeclaim te willen indienen. Dat verweerder niet heeft geantwoord, is daarom niet tuchtrechtelijk verwijtbaar. Dit klachtonderdeel is ook ongegrond.

Het RTG verklaart de klachten kennelijk ongegrond.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2025:101

Zaaknummer: H2024/7157

Wetsartikelen: 65 lid 1 sub a Wet BIG

RECHTSPRAAK

Longarts is onzorgvuldig in verslaglegging. Gegrond, geen maatregel.

Longarts verricht lichamelijk onderzoek, waaronder onderzoek naar het gebit. Longarts is vervolgens onzorgvuldig in de verslaglegging betreffende dit onderzoek. Gegrond, geen maatregel.

Feiten

Klager werd in juni 2023 door de longarts gezien vanwege een verdenking van longkanker. Op 1 juni 2023 verrichtte de longarts diverse onderzoeken, waaronder lichamelijk onderzoek en aanvullend beeldvormend onderzoek. Twee weken later, op 15 juni 2023, kwam klager terug om de uitslagen te bespreken. De bevindingen wezen niet op longkanker, maar eerder op een longabces. De longarts schreef een antibioticakuur voor en maakte een vervolgspraak voor een CT-scan.

In de artsenbrief van 16 juni 2023 aan de huisarts noteerde de longarts onder meer dat lichamelijk onderzoek had plaatsgevonden en dat bij dit onderzoek sprake was van een 'slecht verzorgd gebit'. Volgens de brief kon het longabces mogelijk een dentogene oorzaak hebben, en werd daarom ook aangeraden een afspraak te maken bij de mondhygiëniste.

Op 21 juni 2023 vond een gesprek plaats tussen klager en de longarts, waarbij de klager een verklaring van zijn tandarts aan verweerder overhandigde. Op dezelfde dag werd klager opgenomen in het ziekenhuis wegens een verslechtering van zijn toestand. Daar kreeg hij andere antibiotica toegediend. Na enkele weken werd hij overgeplaatst naar een revalidatiecentrum.

Klacht

Klager verwijt verweerder dat hij onzorgvuldig heeft gehandeld omdat hij in de artsenbrief van 16 juni 2023 heeft genoteerd dat hij lichamelijk onderzoek heeft verricht tijdens het consult terwijl dit volgens hem niet het geval was. Daarnaast stelt klager dat het beoordelen van een gebit niet behoort tot de competenties van een longarts.

In beroep voegde klager nieuwe klachtonderdelen toe, te weten de weigering om een kweek af te nemen en het voorschrijven van verkeerd antibioticum.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) heeft de klachten kennelijk ongegrond verklaard.

Oordeel CTG

Het CTG benadrukt dat in beroep alleen kan worden ingegaan op klachten die al eerder aan het RTG zijn voorgelegd. Voor zover klager zijn klacht heeft willen uitbreiden met nieuwe onderdelen, wordt hij daarin niet-ontvankelijk verklaard.

Lichamelijk onderzoek

Partijen verschillen van mening over de vraag of er door de longarts lichamelijk onderzoek is verricht. Lichamelijk onderzoek door een arts, zoals gedefinieerd door de KNMG, is een systematische beoordeling van de lichamelijke toestand van een patiënt, uitgevoerd met als doel een diagnose te stellen, een behandelplan op te stellen, of de voortgang van een behandeling te evalueren. Het onderzoek omvat verschillende methoden, zoals inspectie, palpatie, percussie en auscultatie, waarbij de arts verschillende lichaamsdelen en functies onderzoekt. Bij een inspectie bekijkt de arts het lichaam van de patiënt, let op uiterlijke kenmerken zoals kleur, zwelling, huidafwijking etc. Deze inspectie kan dus (ook) bestaan uit een waarneming, indruk of een feitelijke weergave, aldus het RTG en het CTG.

Een longabces kan gerelateerd zijn aan de mondhygiëne, aangezien bacteriën uit de mondholte longabcessen kunnen veroorzaken. Een slecht gebit vormt hierbij een verhoogd risico. In dat licht heeft de longarts de plicht zich te vergewissen van de gebitstoestand van een patiënt. Uit de geluidsopname van het consult blijkt dat verweerder aan klager heeft gevraagd zijn tanden te laten zien, waarna hij constateerde dat sprake was van een slecht gebit. Deze handeling valt onder de definitie van lichamelijk onderzoek zoals gedefinieerd door de KNMG. Dit onderzoek kan gering zijn en beperkt zich alleen tot datgene dat nodig is. In dit geval was het onderzoek ook beperkt, omdat verweerder direct kon vaststellen dat sprake was van een slecht gebit.

Verslaglegging

In het dossier en de brief van 16 juni 2023 is genoteerd dat uit het lichamelijk onderzoek volgt dat sprake is van een slecht verzorgd gebit. Tijdens de zitting heeft de longarts erkend dat de

gebitstoestand van klager slecht was, maar dat duidelijk was dat het gebit wel degelijk werd verzorgd. Het CTG leidt hieruit af dat de longarts na het verrichte lichamelijk onderzoek te ver is gegaan in de gevolgtrekking. De formulering ‘slecht verzorgd gebit’ kan onnodig krenkend zijn en zo heeft klager het ook ervaren. De longarts heeft tijdens zijn onderzoek alleen geconstateerd dat klager een slecht gebit had en niet dat het gebit slecht was verzorgd. De longarts heeft deze term ook niet gecorrigeerd nadat klager op 21 juni 2023 de verklaring van zijn tandarts heeft overhandigd om duidelijk te maken dat hij zijn gebitsverzorging serieus neemt.

Het CTG oordeelt dat de verslaglegging van het consult op 15 juni 2023 voor wat betreft de beschrijving van de toestand van het gebit onzorgvuldig is, en de longarts op dit punt een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt. In zoverre slaagt het beroep van klager.

Maatregel

Het CTG besluit de longarts geen maatregel op te leggen. De longarts heeft niet bewust ‘slecht verzorgd gebit’ opgenomen, maar in zijn beleving een in de beroepsgroep gebruikelijke term gehanteerd. Daarnaast heeft hij op zitting erkend dat hij het woord ‘verzorgd’ niet had moeten opschrijven omdat dit onjuist was. De longarts realiseert zich derhalve thans de impact ervan voor klager.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-08-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:144

Zaaknummer: C2024/2657

Advocaten: L. Wijnbergen

Wetsartikelen: 69, lid 4 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Wrakingsverzoek.

Wrakingsverzoek tegen twee leden-beroepsgenoten afgewezen.

Feiten

In december 2023 diende verzoeker bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Amsterdam (RTG) een klacht in tegen een orthopedisch chirurg. De klacht betrof de wijze waarop de arts een deskundigenrapport had opgesteld in een letselschadezaak. Het RTG verklaarde de klacht in november 2024 in alle onderdelen kennelijk ongegrond. Verzoeker ging in beroep bij het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG).

Voor de geplande zitting op 7 juli 2025 werd duidelijk dat twee leden-beroepsgenoten van het CTG, Baas en Rijnberg, in zekere mate professioneel verbonden waren (geweest) met de betrokken arts. Naar aanleiding hiervan verzocht verzoeker op 3 juli 2025 om hun wraking. Hij stelde dat Baas de opleider van de betrokken arts zou zijn geweest en dat Rijnberg, die net als de arts aan hetzelfde expertisebureau is verbonden en eerder een cursus had gegeven waarbij de arts aanwezig was, onvoldoende afstand zou kunnen bewaren.

Oordeel

De wrakingskamer van het CTG behandelde het verzoek op 13 augustus 2025. Verzoeker verscheen daarbij niet. Beide gewraakte leden betwistten de juistheid van de aangevoerde gronden. Baas verduidelijkte dat hij niet de opleider van de arts was geweest, maar slechts deel uitmaakte van de maatschap die de opleiding destijds faciliteerde. Hij had sinds 2013 geen contact meer met de arts. Rijnberg legde uit dat de gezamenlijke verbondenheid aan hetzelfde expertisebureau niet betekende dat er samenwerking was en dat het incidentele contact tijdens een cursus geen enkele relatie impliceerde.

De wrakingskamer overwoog dat leden van het CTG in beginsel onpartijdig worden geacht. Alleen bij uitzonderlijke omstandigheden die objectieve twijfel rechtvaardigen, kan wraking worden toegewezen. Ten aanzien van Baas achtte de wrakingskamer het niet aannemelijk dat het contact van meer dan tien jaar geleden tot vooringenomenheid zou leiden. Ten aanzien van Rijnberg werd geoordeeld dat zowel het enkele feit van gezamenlijke verbondenheid aan

een bureau als het bijwonen van dezelfde cursus onvoldoende grond oplevert voor objectieve twijfel aan onpartijdigheid.

Geconcludeerd werd dat de aangevoerde feiten geen zwaarwegende reden opleveren voor twijfel aan de onpartijdigheid van de betrokken leden. Dit betekent dat het verzoek tot wraking als ongegrond werd afgewezen. De hoofdzaak wordt voortgezet in de stand waarin deze zich bevond ten tijde van het wrakingsverzoek.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-08-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:145

Zaaknummer: C2025/2867

Wetsartikelen: 63 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Zorgverlener moet zich in incassozaak nader uitlaten over algemene voorwaarden en over transparantie van prijsbeding.

Incassozaak. Een man krijgt een factuur voor medische behandelingen die in zijn opdracht zijn verricht, maar betaalt niet. Hij klaagt zich over de kwaliteit van de behandeling en dat hij bij het intakegesprek verkeerd is voorgelicht over de prijs. De zorgverlener gaat over tot dagvaarding. De kantonrechter moet ambtshalve toetsen aan het consumentenrecht en moet in dat kader onderzoeken of algemene voorwaarden van toepassing zijn en of het prijsbeding oneerlijk is. De zorgverlener laat zich daarover onvoldoende uit en krijgt de gelegenheid dat alsnog te doen.

Feiten

In de periode mei-augustus 2024 voert Ksyos, een zorgverlener gespecialiseerd in slaaponderzoek, medische behandelingen uit bij een man, in diens opdracht. Ksyos stuurt daarvoor een factuur van € 904,73. De man klaagt zich bij Ksyos over de kwaliteit van de behandeling, vindt dat hij bij het intakegesprek verkeerd is voorgelicht over het te betalen bedrag en betaalt, ondanks herhaalde aanmaning, de factuur niet. En dus gaat Ksyos over tot dagvaarding.

Oordeel

De kantonrechter schetst het juridisch kader en stelt vast dat Ksyos een handelaar is en de man een consument en dat de rechter daarom ambtshalve moet toetsen aan het consumentrecht. In het kader van die toetsing hoeft, nu sprake is van een medische behandelovereenkomst, niet getoetst te worden aan informatieplichten (art. 6:230h lid 2 onder d BW). Wel moeten de bedingen die aan de vordering ten grondslag zijn of kunnen worden gelegd, worden getoetst aan Richtlijn 93/13/EEG betreffende oneerlijke bedingen in

consumentenovereenkomsten. Kernbedingen zijn uitgesloten van toetsing op oneerlijkheid, behalve als deze niet transparant zijn (art. 4 lid 2 Richtlijn 93/13/EEG). Een prijsbeding is een kernbeding en daarom moet onderzocht worden of het prijsbeding transparant is. Daarvoor is van belang dat de handelaar de consument, vóórdat de overeenkomst wordt gesloten, informatie moet verstrekken die hem in staat stelt om bij benadering de totale kosten van de diensten te ramen. Als dat niet of onvoldoende is gebeurd, zal het prijsbeding op oneerlijkheid moeten worden getoetst.[1]

Ksyos heeft zich over de transparantie nog niet uitgelaten en krijgt de gelegenheid dat bij akte alsnog te doen. Daarbij moet Ksyos de omstandigheid betrekken dat er geen schriftelijke overeenkomst met de man is gesloten en dat de man gemotiveerd betwist dat hij voldoende duidelijk, althans juist is geïnformeerd over de prijs van de behandeling.

De kantonrechter verlangt van Ksyos ook nog een nadere onderbouwing dat, zoals Ksyos stelt, er geen algemene voorwaarden van toepassing zijn. In het kader van de ambtshalve toetsing is het aan de kantonrechter om te controleren of er algemene voorwaarden van toepassing zijn. Nu het de kantonrechter ambtshalve bekend is dat veel zorgverleners algemene voorwaarden hanteren en uit een stelling van Ksyos zou kunnen worden afgeleid dát er voorwaarden van toepassing zijn, krijgt Ksyos de gelegenheid zich ook hierover bij akte uit te laten.

De kantonrechter verwijst de zaak naar de rol en houdt iedere verdere beslissing aan.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] HvJ EU 12 januari 2023, ECLI:EU:C:2023:14.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:5381

Zaaknummer: 11586157 \ CV EXPL 25-4194

Rechters: M.W. van der Veen

Wetsartikelen: 6:230h BW en 4 Richtlijn 93/13/EEG

RECHTSPRAAK

Rechtbank vernietigt beslissingen beroepsverenigingstuchtrechter.

In een slepend conflict tussen twee tandartspraktijken doet het intern tuchtorgaan van de KNMT twee uitspraken. De rechtbank vernietigt beide beslissingen, omdat is gehandeld in strijd met het eigen tuchtreglement en in strijd met de redelijkheid en billijkheid is beslist. De vordering van de KNMT om twee tandartsen een verbod op te leggen zich negatief uit te laten of klacht- of andere juridische procedures te starten, is niet-ontvankelijk dan wel wijst de rechtbank af.

Feiten

De Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde (KNMT) is een beroepsvereniging voor tandartsen. KNMT heeft een intern tuchtorgaan, de Commissie Intern Tuchtrecht (CIT). De CIT is belast met de tuchtrechtspraak binnen de vereniging en het beslechten van geschillen tussen de leden, een en ander conform een tuchtreglement. Tegen een beslissing van de CIT staat geen hoger beroep open.

Een vrouw is tandarts. Samen met haar echtgenoot, die ook tandarts is, voert zij een tandartspraktijk. Tegen het tandartsenechtpaar, tegen zowel de man als de vrouw, dient een andere tandarts uit dezelfde woonplaats in 2022 een klacht in bij de CIT. De CIT houdt een regiezitting, stelt partijen daarna in de gelegenheid hun standpunten nader schriftelijk toe te lichten en doet vervolgens uitspraak zonder voorafgaande mondelinge behandeling. De CIT acht de klacht gegrond en legt aan het tandartsenechtpaar een berisping op.

Ook in 2022 dient de echtgenoot-tandarts een klacht in bij de CIT tegen de andere tandarts. De CIT verklaart de echtgenoot-tandarts niet-ontvankelijk en bepaalt dat toekomstige klachten van het tandartsenechtpaar, zowel van de man als van de vrouw, niet meer door de CIT in behandeling zullen worden genomen.

Dit moge verbazen, maar de achtergrond bij deze beslissing is dat tussen de tandartspraktijken al jarenlang sprake is van een slepend conflict met meerdere klacht- en civiele procedures tot gevolg.[1] De CIT heeft dat, zoals naar voren komt uit de in het vonnis geciteerde uitspraken van de CIT, een halt willen toeroepen.[2]

De vrouw maakt tegen de beide CIT-beslissingen bezwaar bij het bestuur en de raad van toezicht van KNMT. Dat leidt niet tot herroeping van de beslissingen en dus start de vrouw deze procedure. Zij vordert vernietiging van de beide CIT-beslissingen. Deze zijn in strijd met de wet, de redelijkheid en billijkheid en het tuchtreglement, aldus de vrouw.

KNMT vordert in reconventie een verbod voor het tandartsenechtpaar om zich negatief uit te laten en klachten en andere juridische acties te starten tegen de KNMT en haar leden.

Oordeel

De rechtbank schetst eerst het juridisch kader. De rechtbank stelt voorop dat de vrouw zich, door lid te worden van KNMT, heeft onderworpen aan de tuchtrechtspraak door de CIT waartegen geen verdere voorziening openstaat, zodat zij in beginsel aan de beslissingen van de CIT is gebonden. De beslissingen van de CIT kwalificeren als een besluit van een orgaan van een rechtspersoon. De CIT-besluiten dienen derhalve te worden getoetst aan de in artikel 2:14 lid 1 BW en artikel 2:15 lid 1 sub a tot en met c BW opgenomen criteria. Bij de vraag of een besluit op grond van artikel 2:15 lid 1 sub b BW wegens strijd met de in artikel 2:8 BW bedoelde redelijkheid en billijkheid vernietigbaar is, geldt de toetsingsmaatstaf of gebondenheid aan de beslissing in verband met de inhoud of wijze van totstandkoming daarvan naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn.

Vervolgens buigt de rechtbank zich over de beslissingen.

Op grond van het tuchtreglement zijn er voor de CIT twee wegen om tot een beslissing te komen: na partijen te hebben gehoord op een mondelinge behandeling, of zonder mondelinge behandeling, maar dan onder procedurele voorwaarden. De CIT heeft bij haar eerste beslissing naar het oordeel van de rechtbank geen van beide wegen gevolgd. Het betoog van KNMT dat de regiezitting gelijkstond aan het horen van partijen, verwerpt de rechtbank. Een regiezitting is iets heel anders dan een mondelinge behandeling waarop, nadat de standpunten schriftelijk zijn uitgewisseld en partijen zich gedegen op een inhoudelijk debat hebben kunnen voorbereiden, de argumenten van partijen inhoudelijk worden besproken. Het is ook vanwege dit verschil in voorbereiding dat niet snel kan worden aangenomen dat een regiezitting, die is gepland in een fase waarin de schriftelijke standpunten nog niet zijn uitgewisseld, van kleur verschieft naar een echte mondelinge behandeling. Hiervoor is in ieder geval meer nodig dan de enkele omstandigheid dat tijdens de regiezitting ook inhoudelijk over

de klacht is gesproken, aldus de rechtbank.

De CIT heeft partijen wel schriftelijk geïnformeerd geen behoefte te hebben aan een mondelinge behandeling na de regiezitting, maar daarbij partijen niet om instemming gevraagd en niet de gelegenheid geboden alsnog te worden gehoord, zoals het tuchtreglement voorschrijft. De CIT heeft aldus in strijd gehandeld met de in het eigen tuchtreglement neergelegde procedureregels. Daarmee is het CIT-besluit wegens strijd met een reglement vernietigbaar (art. 2:15 lid 1 onder c BW).

Ook de tweede CIT-beslissing houdt naar het oordeel van de rechtbank geen stand. Vast staat dat in die klachtprocedure de vrouw geen partij was. De CIT-beslissing richt zich echter ook tegen de vrouw. De CIT heeft daarmee in een klachtzaak tussen twee andere procespartijen een oordeel uitgesproken over en een beslissing gegeven ten aanzien van een derde die geen procespartij is. Wat daarvoor de rechtsgrond is, blijkt niet. Dat KNMT het conflict wilde beteugelen, maakt dit niet anders, aldus de rechtbank. De beslissing is, ten opzichte van de vrouw, in strijd met de redelijkheid en billijkheid (art. 2:15 lid 1 sub b jo. art. 2:8 BW).

Dan de vorderingen in reconventie.

Een vordering die ertoe stekt de vrijheid van meningsuiting van een ander te beperken, dient volstrekt helder te zijn, zowel ten aanzien van de inhoud van de onrechtmatig geachte uitlatingen als de context waarbinnen het doen van die uitlatingen onrechtmatig wordt geacht, aldus de rechtbank. Wat KNMT aanvoert, kan de vordering niet dragen. Daarbij overweegt de rechtbank dat het niet tot de taak van de rechtbank behoort om uit de processtukken te distilleren op welke uitlatingen van de vrouw KNMT doelt, in welke context die uitlatingen onrechtmatig zijn en op basis waarvan geoordeeld moet worden dat sprake is van gegronde vrees voor herhaling hiervan.

Ook het klacht-/juridische actieverbod faalt. Behoudens zwaarwegende redenen kan niemand op voorhand de toegang tot de rechter, waaronder de tuchtrechter, worden ontzegd, aldus de rechtbank. Een verbod daartoe kan slechts worden toegewezen onder uitzonderlijke omstandigheden, bijvoorbeeld wanneer evident sprake is van misbruik van bevoegdheid. Het door KNMT gevorderde verbod acht de rechtbank te ruim en te onbepaald. En los van de (niet door de rechtbank te beantwoorden) vraag of de vrouw met de in het verleden gevoerde klacht- en/of andere procedures misbruik van procesrecht heeft gemaakt dan wel onrechtmatig heeft gehandeld jegens KNMT, kan van eventueel toekomstig in te stellen klachten of rechtsmiddelen niet bij voorbaat worden gezegd dat zij misbruik van recht opleveren. Misbruik van recht wordt, aldus de rechtbank, niet snel aangenomen en op voorhand valt niet uit te sluiten dat de vrouw terechte klachten indient en/of andere

rechtsmiddelen instelt.

De slotsom is dat de rechtbank de beide CIT-beslissingen vernietigt (voor zover gericht tegen de vrouw) en de vorderingen tegen de vrouw afwijst. In de vorderingen tegen de echtgenoot-tandarts is KNMT niet-ontvankelijk, nu de echtgenoot-tandarts geen partij is in deze procedure.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Voor een indruk welke vorm dit heeft aangenomen, zie CTG 26 mei 2025, ECLI:NL:TGZCTG:2025:89, de feitenopsomming onder randnummer 3.3-3.14. RW.

[2] Daarbij heeft de CIT zich vergaloppeerd, zoals hierna zal blijken.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 23-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6917

Zaaknummer: C/05/429494 / HA ZA 23-553 / 167 / 650

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: A.I. Keur en P.J. de Jong Schouwenburg

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:14 BW en 2:15 BW

RECHTSPRAAK

Schorsing met twee jaar proeftijd voor psychiater/geneesheer-directeur wegens opstellen valse verklaring voor zoon.

De psychiater, tevens geneesheer-directeur, heeft in 2024 om privéredenen een medische verklaring voor zijn zoon opgesteld op naam van een collega-psychiater zonder haar medeweten/toestemming. De collega had het verzoek een dergelijke verklaring op te stellen in 2022 geweigerd. Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) verklaart de door de instelling ingediende klacht over het opstellen van een onjuiste medische verklaring en onprofessioneel, ongewenst en grensoverschrijdend gedrag gegrond. Het RTG legt de psychiater een schorsing van een jaar op, waarvan drie maanden onvoorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaar.

Feiten

De psychiater was destijds bij D werkzaam als geneesheer-directeur/psychiater en hij gaf sinds 2012 ook leiding aan het Bureau Geneesheer-directeuren van D. In 2022 vroeg de psychiater een collega-psychiater een medische verklaring op te stellen voor zijn zoon zonder de zoon te zien. Hiermee wilde hij voorkomen dat de zoon hoge opleidingskosten moest betalen voor vervolgcursussen. Ook gaf de psychiater instructies over de inhoud van de verklaring. De collega (die sinds 2019 ook geneesheer-directeur is) heeft dit geweigerd. In 2024 stelde de psychiater om dezelfde reden zelf op briefpapier van D een medische verklaring op voor zijn zoon, waarin hij onder meer melding maakte van depressieve episodes en een opname in een psychiatrische kliniek van D. Dit alles berustte niet op waarheid. Hierbij heeft hij de naam en handtekening van de collega – zonder haar medeweten of toestemming – onder de verklaring gezet. De psychiater heeft de collega kort daarna gevraagd om – indien nodig – tegenover de schuldeisende instantie te bevestigen dat zij de medische

verklaring had opgesteld. Nadat de collega de raad van bestuur van D had ingelicht, is de psychiater geschorst en heeft de raad van bestuur onder meer een tuchtklacht ingediend.

De klacht

Klaagster verwijt de psychiater dat hij:

- a) een onjuiste medische verklaring ten behoeve van zijn zoon heeft opgesteld en ingediend, ten onrechte op briefpapier van D en met de naam en handtekening van zijn collega eronder, zonder D en de collega daarover te informeren of toestemming te vragen;
- b) zich onprofessioneel, ongewenst en grensoverschrijdend heeft gedragen.

Oordeel RTG

Klachtonderdeel a) onjuiste medische verklaring, onterecht gebruik briefpapier D, gebruik naam en handtekening collega zonder haar medeweten/toestemming

De psychiater heeft erkend dat hij in 2024 een medische verklaring over zijn zoon heeft afgegeven, waarin hij onjuiste informatie vermeldt, dat hij hiervoor ten onrechte briefpapier van D heeft gebruikt, dat hij de verklaring valselijk uit naam van zijn collega heeft uitgebracht en valselijk haar handtekening daaronder heeft geplaatst. Het RTG verklaart dit klachtonderdeel gegrond.

Klachtonderdeel b) onprofessioneel, ongewenst en grensoverschrijdend gedrag

Het RTG overweegt dat de psychiater bij zijn collega in 2022 welbewust heeft aangestuurd op het afleggen van een valse verklaring en dat hij feitelijk een valse verklaring heeft afgelegd door in 2024 onterecht uit naam van de collega een verklaring af te leggen. Ook overweegt het RTG dat de psychiater heeft getracht de collega te bewegen de valse medische verklaring desgevraagd als zijnde van haar afkomstig te bekrachtigen. Naar het oordeel van het RTG heeft de psychiater hiermee in zijn hoedanigheid van psychiater, van geneesheer-directeur en van coördinerend geneesheer-directeur van het College Geneesheer-directeuren onprofessioneel, ongewenst en grensoverschrijdend gehandeld. De stelling van de psychiater dat hij zijn collega in 2022 niet onder druk heeft gezet om de medische verklaring op te stellen volgt het RTG niet. Het RTG overweegt dat de psychiater hiermee miskent dat er geen gelijkwaardigheid was in hun onderlinge werkrelatie. Het RTG stelt vast dat de psychiater ernstig is tekortgeschoten in zijn vak en functie. Privéomstandigheden kunnen dit handelen niet rechtvaardigen. Het RTG verklaart ook dit klachtonderdeel gegrond.

Maatregel

Bij het bepalen van de maatregel weegt het RTG mee de ernst van de gedragingen, dat het uitbrengen van een valse medische verklaring een misdrijf is, dat hij een collega heeft trachten aan te zetten tot het plegen van dat misdrijf, dat hij valsheid in geschrifte heeft gepleegd in 2024, dat er geen sprake is van een incidentele fout en van het bagatelliseren van zijn gedraging in de mail(s) aan zijn collega. Daarnaast is het RTG er niet van overtuigd dat de psychiater beseft hoe ernstig zijn gedragingen zijn en welk gedrag en welke verantwoordelijkheden de functie van geneesheer-directeur meebrengt. Door zijn positie van coördinator van de geneesheer-directeuren heeft hij naar het oordeel van het RTG bij uitstek een rol bij vraagstukken over grensoverschrijdend gedrag en integriteit. Dat de psychiater zich verontschuldigde door aan te geven dat de wetgeving binnen de geestelijke gezondheidszorg zeer uitgebreid en complex is, acht het RTG schokkend. Bij het bepalen van de hoogte van de maatregel weegt het RTG ook mee dat de psychiater tot 2022 een goede staat van dienst had, dat zijn handelen grote gevolgen voor hem heeft gehad, dat hij niet meer als geneesheer-directeur werkt en dat hij tegenover zijn nieuwe werkgever openheid van zaken heeft gegeven. Verder is meegewogen dat de gebeurtenissen die tot de verweten gedragingen van de psychiater hebben geleid, uitsluitend in zijn privésfeer liggen. Het RTG ziet echter wel gevaar voor recidive. Het RTG legt de psychiater een schorsing van een jaar op, waarvan drie maanden onvoorwaardelijk en negen maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaar. Ook veroordeelt het RTG de psychiater in de kosten van de procedure.

mr. M. Christe

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 03-01-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2025:5

Zaaknummer: A2025/8013

Advocaten: C. Velink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

A-G bij HR concludeert tot instandlating arrest ontucht verpleegkundige in abortuskliniek.

A-G Aben concludeert tot verwerping van het cassatieberoep tegen gebruik van schakelbewijs, afwijzing voeging stukken bij dossier (o.a. IGJ-rapporten) en schending redelijke termijn in zaak aangaande ontucht twee patiënten in abortuskliniek.

Feiten

Bij arrest van 14 maart 2024 heeft het gerechtshof Amsterdam de verdachte in deze zaak – een verpleegkundige die werkzaam was in een abortuskliniek – veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden waarvan drie voorwaardelijk en een beroepsverbod van drie jaar wegens twee gevallen van ontucht met patiënten tijdens de ontslagcontrole na een abortus (art. 249 WvSr oud). De verdachte had zonder medische noodzaak vingers in de vagina c.q. tussen de schaamlippen van de slachtoffers gebracht (ECLI:NL:GHAMS:2024:655).

Oordeel

In de cassatieprocedure worden namens de verdachte drie middelen aangevoerd: (1) onvoldoende bewijs en onjuiste toepassing van schakelbewijs, (2) afwijzing van een verzoek tot voeging van stukken (o.a. IGJ-rapporten), en (3) schending van de redelijke termijn. De conclusie van A-G Aben strekt tot verwerping van het cassatieberoep.

mr. J.W. Bosman

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-08-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:877

Zaaknummer: 24/00926

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

A-G bij HR concludeert tot instandlating arrest verkrachting drie patiënten door huisarts (samenhang met GZR 2025-0218).

A-G Van Wees concludeert tot verwerping cassatieberoep van de verdediging tegen overwegingen van het hof aangaande dwang, steunbewijs en schakelbewijsconstructie in zaak van verkrachting van drie patiënten door huisarts in gemeente Brunssum.

Feiten

Op 22 maart 2024 veroordeelde het gerechtshof 's-Hertogenbosch de verdachte tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een beroepsverbod van tien jaar wegens vier verkrachtingen van drie patiënten. Ook kende het hof schadevergoedingen toe aan de slachtoffers en legde schadevergoedingsmaatregelen op (ECLI:NL:GHSHE:2024:949).

Oordeel

In cassatie wordt namens de verdachte geklaagd over de overwegingen van het hof aangaande dwang en het gebruik van steunbewijs en een schakelbewijsconstructie. Volgens A-G Van Wees falen de cassatiemiddelen. De A-G adviseert de Hoge Raad de uitspraak te vernietigen voor wat betreft de strafmaat vanwege overschrijding van de redelijke termijn (ex art. 6 EVRM). Voor het overige dient het cassatieberoep te worden verworpen.

mr. J.W. Bosman

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-08-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:895

Zaaknummer: 24/01111

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wzd. Verzoek tot schadevergoeding artikel 44. Opname zonder geldige titel.

De zorgaanbieder heeft betrokkene zestien dagen zonder geldige titel opgenomen. Gematigde schadevergoeding van € 160.

Feiten

Betrokkene verbleef in een zorginstelling op grond van een machtiging tot voortzetting van de inbewaringstelling die liep tot 10 maart 2025. Het CIZ diende pas op 11 maart 2025 een verzoek tot rechterlijke machtiging in, waarna de rechtbank op 27 maart 2025 een machtiging verleende. Daardoor verbleef betrokkene zestien dagen (11 t/m 27 maart 2025) zonder geldige titel in de accommodatie.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat de zorgaanbieder in strijd met de Wet zorg en dwang handelde door betrokkene in die periode zonder rechterlijke machtiging op te nemen. De zorgaanbieder had ontslag moeten verlenen of een alternatief moeten zoeken. Betrokkene heeft daarom recht op schadevergoeding. De rechtbank matigt de vergoeding echter tot € 10 per dag (totaal € 160), omdat de opname uiteindelijk toch rechtmatig zou zijn geweest en betrokkene passende zorg ontving. De wettelijke rente wordt toegewezen.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 28-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:4888

Zaaknummer: C/02/437235 / FA RK 25-3403

Rechters: Meyboom

Advocaten: J. Nederlof

Wetsartikelen: 24 Wzd, 48 Wzd, 44 Wzd, 24 Wzd en 25 Wzd

RECHTSPRAAK

Wzd. Machtiging tot voortzetting inbewaringstelling (art. 37). Tenuitvoerlegging in Wvggz-accommodatie.

Machtiging op grond van de Wzd mag niet worden uitgevoerd in een Wvggz-accommodatie, omdat de wet daarvoor geen basis biedt en dit in strijd is met artikel 5 EVRM. Daarom wordt de beslissing van de rechtbank vernietigd en terugverwezen.

Feiten

Het CIZ heeft betrokkene in april 2024 geïndiceerd voor het zorgprofiel VG 07 (besloten wonen met intensieve begeleiding en gedragsregulering).

De burgemeester van Doetinchem heeft twee keer een beschikking tot inbewaringstelling gegeven (24 april en 13 mei 2024). Betrokkene werd daarop opgenomen in een Wvggz-accommodatie, die niet geregistreerd is voor Wzd-zorg.

De rechtbank Gelderland verleende een machtiging tot voortzetting van de inbewaringstelling tot 23 mei 2024, ondanks dat de opname plaatsvond in een niet-Wzd-geregistreerde accommodatie. Zij motiveerde deze machtiging met de stelling dat er sprake was van een 'nood breekt wet'-situatie en dat continuïteit van zorg vooropstond.

Oordeel

De Hoge Raad oordeelt dat de Wzd geen grondslag biedt om een machtiging tot voortzetting van de inbewaringstelling ten uitvoer te leggen in een Wvggz-accommodatie. Dit is in strijd met artikel 5 EVRM, omdat onvrijwillige opname alleen mag plaatsvinden in een geregistreerde Wzd-accommodatie.

De rechtbank heeft bovendien zonder toereikende motivering aangenomen dat betrokkene zich ook tegen opname in een Wzd-accommodatie zou verzetten. Uit haar verklaringen blijkt juist dat zij daar wél heen wil, omdat de huidige Wvggz-accommodatie niet aan haar zorgbehoefte voldoet.

De Hoge Raad vernietigt daarom de beschikking van de rechtbank Gelderland en wijst de zaak terug voor verdere behandeling.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-03-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:385

Zaaknummer: 24/02344

Rechters: M.V. Polak, F.R. Salomons, G.C. Makkink, K. Teuben en T.H. Tanja-van den Broek

Advocaten: M.A.M. Wagemakers

Wetsartikelen: 5 EVRM, 37 Wzd en 24 Wzd

RECHTSPRAAK

Wzd. Opvolgende rechterlijke machtiging. Korsakov. Medische verklaring. Voorlichting rechtbank door niet-onafhankelijke derden.

De rechtbank oordeelt dat bij betrokkene sprake is van het syndroom van Korsakov met ernstige beperkingen en risico's. Omdat opname noodzakelijk is om ernstig nadeel te voorkomen en er geen minder ingrijpende alternatieven zijn, wordt een rechterlijke machtiging verleend voor één jaar.

Feiten

Betrokkene verblijft sinds juli 2024 met een rechterlijke machtiging in een zorginstelling. Het CIZ verzoekt verlenging van de machtiging met één jaar. Betrokkene verzet zich hiertegen: zij betwist de diagnose Korsakov en stelt dat onvoldoende is onderbouwd dat sprake is van significante beperkingen en ernstig nadeel. Ook is onvoldoende onderbouwd dat het ernstig nadeel voortvloeit uit de diagnose Korsakov en bijvoorbeeld niet – althans niet in overwegende mate – uit de alcoholverslaving of de borderline persoonlijkheidsstoornis. De mentor van betrokkene stelt dat ambulante alternatieven niet haalbaar zijn en dat opname nodig is vanwege terugval in alcoholgebruik en het ontbreken van een steunend netwerk.

De advocaat van betrokkene had aangevoerd dat de medische verklaring niet juist was aangevuld, omdat de extra vragen van de rechtbank eerst waren beantwoord door de behandelaren van betrokkene en niet door de onafhankelijke arts. Dat zou niet mogen, omdat die behandelaren niet onafhankelijk zijn.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat sprake is van het syndroom van Korsakov, dat geldt als een gelijkgestelde aandoening onder de Wet zorg en dwang. Deze aandoening leidt bij betrokkene tot significante beperkingen (geheugen- en executieve functieproblemen, regieverlies over het leven, onvermogen om abtinent te blijven). Het gedrag leidt tot ernstig nadeel, waaronder

lichamelijk letsel, psychische schade, financiële schade, verwaarlozing en maatschappelijke teloorgang. Opname en verblijf zijn noodzakelijk en geschikt om dit nadeel te voorkomen; minder ingrijpende alternatieven zijn niet beschikbaar. De rechtbank verleent daarom een machtiging tot opname en verblijf tot 22 november 2025.

De rechtbank overweegt dat het de rechter vrij staat om ook informatie van bij de behandeling betrokken artsen te gebruiken. De wetgeving staat dat niet in de weg: in artikel 38 lid 4 Wzd staat namelijk dat de rechter zich, zo mogelijk, ook laat voorlichten door de zorgverantwoordelijke en degene die de cliënt feitelijk verzorgt. Kortom: de rechtbank vindt het niet bezwaarlijk dat ook niet-onafhankelijke behandelaars informatie hebben aangeleverd en gebruikt dat in de beoordeling.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:8398

Zaaknummer: C/05/442771 / FZ RK 24-2558

Rechters: R.B.M. Keurentjes

Advocaten: P.W.E. Hoezen

Wetsartikelen: 1a 1 lid 1 sub a Besluit zorg en dwang, 38 lid 4 Wzd, 1 lid 4 Wzd en 24 lid 3 sub a Wzd

RECHTSPRAAK

Wzd. Vertrek naar Thailand wel of geen verzet tegen opname en verblijf in een accommodatie?

De rechtbank wijst het verzoek om een rechterlijke machtiging af, omdat de wens van cliënt om naar Thailand te gaan geen echt verzet tegen zijn opname vormt; hij keert steeds vrijwillig terug naar de accommodatie, waardoor niet aan de wettelijke criteria is voldaan.

Feiten

Cliënt lijdt aan uitgebreide neurocognitieve stoornissen en vasculaire Parkinson. Het CIZ verzocht om een rechterlijke machtiging tot opname en verblijf voor zes maanden. Cliënt verblijft in een accommodatie, gaat zelfstandig met toestemming naar buiten en keert steeds terug. Cliënt heeft de wens om naar Thailand te vertrekken. Het CIZ zag deze wens als verzet tegen de opname.

De specialist oudergeneeskundige heeft verklaard dat de cognitieve stoornissen van cliënt zijn toegenomen. Hierdoor ziet hij niet in dat zijn wens om naar Thailand te gaan niet reëel is. Het CIZ heeft een eerdere aanvraag op basis van artikel 21 Wzd afgewezen omdat de wens om naar Thailand te gaan als verzet is gekwalificeerd.

De zus van cliënt heeft verklaard dat het goed is dat cliënt in de accommodatie verblijft. Cliënt heeft altijd de wens gehad om terug te gaan naar Thailand, maar dat is al lang niet meer mogelijk.

Oordeel

De rechtbank erkent dat sprake is van psychogeriatrische aandoeningen die leiden tot ernstig nadeel. Omdat cliënt geen daadwerkelijk verzet toont tegen de opname en steeds terugkeert naar de accommodatie, is niet voldaan aan de wettelijke criteria voor een rechterlijke machtiging. Het verzoek van het CIZ wordt daarom afgewezen.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:20967

Zaaknummer: C/09/674892 / FA RK 24-7761

Rechters: A.S. Perniciaro

Advocaten: D.G.M. van den Hoogen

Wetsartikelen: 24 Wzd en 21 Wzd

RECHTSPRAAK

A-G bij HR concludeert tot instandlating arrest verkrachting en aanranding patiënt door huisarts (vervolg op GZR 2024-0074).

A-G Van Wees concludeert tot verwerping van het cassatieberoep tegen het gebruik van een schakelbewijsconstructie in zaak aangaande verkrachting en aanranding van patiënte door huisarts. Ambtshalve overweging duur beroepsverbod.

Feiten

Gerechtshof 's-Hertogenbosch bevestigde op 22 maart 2024 grotendeels het vonnis van de rechtbank Limburg van 18 oktober 2023 tegen een huisarts die werd verdacht van verkrachting en feitelijke aanranding van de eerbaarheid van een patiënte in de gemeente Brunssum (GZR Updates 2024-0074/ECLI:NL:GHSHE:2024:961 en GZR Updates 2023-0346/ECLI:NL:RBLIM:2023:6150). Het hof legde twee jaar gevangenisstraf (met aftrek), een beroepsontzegging van vier jaar en een (gedeeltelijke) toewijzing van de vordering benadeelde partij met schadevergoedingsmaatregel op. In een samenhangende zaak (24/01111) werd de verdachte voor verkrachting van drie andere patiënten tot vijf jaar gevangenisstraf en tien jaar beroepsontzegging veroordeeld.

Oordeel

In cassatie wordt geklaagd over het gebruik van schakelbewijs. Volgens A-G Van Wees dient deze klacht te worden verworpen. Ambtshalve signaleert de A-G een fout in de strafoplegging voor wat betreft de duur van het beroepsverbod. Hij geeft de Hoge Raad in overweging om de uitspraak van het hof te vernietigen, maar uitsluitend voor wat betreft het opgelegde beroepsverbod.

mr. J.W. Bosman

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-08-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:896

Zaaknummer:

Wetsartikelen: 24/01114

RECHTSPRAAK

Huisarts veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf en beroepsverbod wegens betasten patiënte.

Hof Den Bosch legt een gevangenisstraf van zes maanden, een beroepsverbod van dertig maanden en een gedragsbeïnvloedende maatregel op aan huisarts die patiënte betastte (aanraken borsten, vastpakken wangen, tegen lichaam drukken, op wang kussen).

Op 15 augustus 2025 heeft het gerechtshof 's-Hertogenbosch een huisarts schuldig bevonden aan het misdrijf feitelijke aanranding van de eerbaarheid (art. 246 oud WvSr) gepleegd jegens een patiënte op 20 juli 2023 in de gemeente Brunssum. Het hof acht bewezen dat de verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende gedragingen, het:

- leggen en houden van zijn hand en vingers op het borstbeen en op de bovenkant van de borsten van patiënte;
- leggen van zijn handen op de wangen en vasthouden van de wangen van patiënte;
- drukken van de (gehele) voorkant van zijn lichaam tegen de (gehele) achterkant van het lichaam van patiënte en het tegen de (gehele) achterkant van het lichaam van patiënte aan blijven staan;
- leggen van zijn hoofd op een schouder van patiënte;
- brengen van zijn wang tegen een wang van patiënte;
- op een wang kussen van patiënte.

Patiënte heeft over hetgeen heeft plaatsgevonden verklaard tegenover twee getuigen, bij de politie en bij de rechter-commissaris in strafzaken. Volgens het hof zijn deze verklaringen volledig, accuraat en consistent. Twee getuigenverklaringen worden als

steunbewijs gezien. Beide getuigen hebben emoties van patiënte waargenomen toen zij één dag na het incident sprak over wat haar was overkomen.

Ondanks dat er geen geweld of bedreiging is vastgesteld, is sprake van dwang door andere feitelijkheden: het onverhoedse karakter binnen een afhankelijkheidsrelatie overviel patiënte, waardoor zij verstarde en zich niet tijdig kon verzetten. De afhankelijkheidsrelatie alleen is niet voldoende, maar wel in combinatie met het plotselinge handelen van verdachte.

Het hof komt tot dezelfde bewezenverklaring en straf als de rechtbank Limburg in eerste aanleg (Rb. Limburg, 29 oktober 2024, ECLI:NL:RBLIM:2024:7651).

Op 1 juli 2024 is de Wet seksuele misdrijven in werking getreden. Zoals opgemerkt dateert het feit in deze zaak van 20 juli 2023. Deze strafzaak is dus berecht onder de voormalige zedenwetgeving.

mr. J.W. Bosman

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2246

Zaaknummer: 20-003043-24

Rechters: W.F. Koolen, M.M. Koevoets en P.J.D.J. Muijen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wzd. Verzoek tot schadevergoeding als bedoeld in artikel 44 lid 2.

Opname op 18 maart 2024 was onrechtmatig. Daarvoor krijgt betrokkene € 100 schadevergoeding met rente.

Feiten

Betrokkene werd op 18 maart 2024 opgenomen in een zorginstelling, zonder dat er op dat moment een geldige titel (art. 21-besluit, rechterlijke machtiging of inbewaringstelling) aanwezig was. Op 19 maart 2024 gaf het CIZ (als bedoeld in art. 21 Wzd) alsnog een besluit af, waarmee de opname vanaf die datum wél een geldige titel had. Op 22 april 2024 werd een rechterlijke machtiging verleend. Betrokkene vordert schadevergoeding van de zorginstelling, omdat de opname op 18 maart 2024 onrechtmatig was. De rechtbank wijst dat verzoek af en betrokkene gaat in hoger beroep.

Oordeel

Het hof oordeelt dat de zorginstelling de Wet zorg en dwang heeft geschonden door betrokkene op 18 maart 2024 zonder geldige titel op te nemen. Vanaf 19 maart 2024 was er een geldig artikel 21-besluit, en later een rechterlijke machtiging; daarom was de opname toen rechtmatig. Voor de ene dag zonder titel (18 maart 2024) heeft betrokkene recht op een schadevergoeding van € 100, vermeerderd met wettelijke rente. De proceskosten worden gecompenseerd: beide partijen dragen hun eigen kosten.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:3014

Zaaknummer: 200.347.010

Rechters: H. Phaff, S. Kuijpers en I.J. Pieters

Advocaten: S.A.H. Kool, I.W. Hanemaaijer en mr. J.A. De Clerck

Wetsartikelen: 21 Wzd, 44 Wzd en 24 lid 1 Wzd

RECHTSPRAAK

Wzd. Duur opvolgende rechterlijke machtiging na expiratie van de eerdere machtiging.

De rechtbank verleent een opvolgende rechterlijke machtiging voor opname van een dementerende cliënte, ondanks dat het verzoek na afloop van de vorige machtiging is ingediend. Omdat sprake is van een progressief ziektebeeld en blijvende zorgnoodzaak, wordt de machtiging voor één jaar verleend.

Feiten

Cliënte lijdt aan dementie en verblijft in een zorginstelling. Zij wil niet langer opgenomen blijven en geeft aan niets te mankeren. Behandelaren en verpleegkundigen constateren juist forse achteruitgang: geheugenproblemen, weigeren van medicatie en verzorging, dwalen, gevaar voor ondervoeding, valrisico en onvoldoende zelfzorg. De vorige rechterlijke machtiging verliep op 2 oktober 2024; het nieuwe verzoek werd op 22 november 2024 ingediend. Dochter en zorgverleners benadrukken dat thuis wonen geen optie meer is en dat 24-uurszorg noodzakelijk is.

Oordeel

De rechtbank stelt vast dat cliënte door haar aandoening ernstig nadeel ondervindt (gevaar voor letsel, verwaarlozing en maatschappelijke teloorgang). Opname en verblijf in een instelling zijn noodzakelijk en er zijn geen minder ingrijpende alternatieven. Hoewel de vorige machtiging formeel was verlopen, wordt dit verzoek toch beschouwd als een opvolgende machtiging. Op basis van rechtspraak van de Hoge Raad kan de rechtbank ook na een termijnoverschrijding een opvolgende machtiging verlenen. Gezien de progressieve aandoening, de noodzaak van continuïteit en de stress die zittingen veroorzaken, verleent de rechtbank een machtiging voor de duur van een jaar, geldig van 2 oktober 2024 tot en met 2 oktober 2025.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 13-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:8918

Zaaknummer: C/02/429061 / FA RK 24-5489

Rechters: P.H.G.C. Gremmen

Advocaten: H.M.Th. de Pont

Wetsartikelen: 39 lid 5 Wzd

RECHTSPRAAK

Wzd. Geen rechterlijke machtiging bij cliënt met een psychogeriatrische aandoening: horen niet mogelijk en mentor en zorgverlener niet aanwezig.

De rechtbank heeft een verzoek van het CIZ voor een rechterlijke machtiging van zes maanden afgewezen. De zitting vond bij de cliënt thuis plaats, maar deze weigerde de deur te openen en zich te laten horen. Ook de mentor en zorgverantwoordelijke waren niet aanwezig.

Feiten

Het CIZ verzocht om een rechterlijke machtiging tot opname en verblijf van betrokkene (geboren in 1947) op grond van de Wzd, voor de duur van zes maanden. Er lag een indicatiebesluit, medische verklaring en zorgplan aan het verzoek ten grondslag. De mondelinge behandeling vond op 24 december 2024 plaats bij betrokkene thuis. Betrokkene weigerde de deur te openen en wilde zich niet laten horen. Er waren geen zorgverleners of de mentor aanwezig om het verzoek toe te lichten.

Oordeel

De rechtbank stelt dat zonder toelichting van betrokkenen en zonder dat betrokkene is gehoord, onvoldoende grond bestaat om een machtiging te verlenen. Daarom wijst de rechtbank het verzoek van het CIZ af.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 24-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2024:5238

Zaaknummer: C/17/197884 / FA RK 24-2629

Wetsartikelen: 24 Wzd

RECHTSPRAAK

Wzd. Rechterlijke machtiging artikel 24. Uitgestelde opname vanwege de kerstdagen.

Opname van betrokkene met Alzheimer in een gesloten Wzd-instelling is noodzakelijk om ernstig nadeel te voorkomen, omdat thuiszorg niet volstaat en de echtgenoot zorg belemmert. De machtiging geldt zes maanden, maar uitvoering start pas na de kerstdagen.

Feiten

Betrokkene (1937) lijdt aan Alzheimer en is ernstig afhankelijk van zorg voor o.a. persoonlijke verzorging, medicatie en voeding. Er is sprake van ernstig nadeel door valgevaar, verwaarlozing, maatschappelijke teloorgang en risico op lichamelijk letsel. Betrokkene dwaalt regelmatig, eet onvoldoende en is aanzienlijk afgevallen. Haar echtgenoot, die zelf dementerend is en alcohol gebruikt, weigert vaak zorg, belemmert thuiszorg en kan agressief zijn. Politie en zorgprofessionals hebben meerdere keren moeten ingrijpen. De oudste zoon verzette zich tegen opname en pleitte voor alternatieve zorgvormen; de jongste zoon was ambivalent.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat een opname op een gesloten afdeling noodzakelijk en geschikt is om het ernstig nadeel te voorkomen. Uitbreiding van zorg thuis is onvoldoende en bovendien wordt adequate zorg belemmerd door de houding van de echtgenoot. Er is voldaan aan de wettelijke criteria voor een machtiging op grond van de Wzd. De machtiging wordt verleend voor zes maanden (tot 24 juni 2025). Hoewel de machtiging ingaat op 24 december 2024, wordt afgesproken dat de uitvoering pas *na de jaarwisseling* (vanaf 1 januari 2025) plaatsvindt, zodat betrokkene en haar echtgenoot de kerstdagen samen kunnen doorbrengen.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:13395

Zaaknummer: C/10/691146 / FA RK 24-9338

Rechters: J.C. van Driel

Wetsartikelen: 24 Wzd

RECHTSPRAAK

Rechtbank laat bindend advies Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg in stand.

Een zorgaanbieder vordert vernietiging van een bindend advies van de Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg. De geschillencommissie heeft een klacht gegrond verklaard en bepaald dat de zorgaanbieder moet meewerken aan een woningruil tussen twee woningen die bedoeld zijn voor verschillende doelgroepen zorgbehoevenden. Dat ontwricht het systeem volgens de zorgaanbieder. De rechter kan het bindend advies alleen marginaal toetsen. De rechtbank verwerpt de bezwaren van de zorgaanbieder. Voor vernietiging bestaat geen grond.

Feiten

Een man heeft sinds 2015 een indicatie voor beschermd wonen. Een instelling voor beschermd wonen (hierna: de zorgaanbieder) huurt de woning waarin de man verblijft van een woningcorporatie. Het verblijf van de man in de woning is gekoppeld aan de zorgverlening door de zorgaanbieder. Tussen de man, de zorgaanbieder en de woningcorporatie bestaat de afspraak dat wanneer de man minder/geen zorg meer nodig heeft, hij de woning rechtstreeks van de woningcorporatie kan huren. Dit heet de omklapregeling. In 2020 wordt duidelijk dat de man een lichtere indicatie gaat krijgen. Hij meldt zich meteen voor de omklapregeling en verzoekt de huurovereenkomst op eigen naam te mogen voortzetten. De zorgaanbieder neemt contact daarover op met de woningcorporatie en gaat met de man alvast een woonbegeleidingsovereenkomst aan die uitgaat van de situatie dat de man de woning rechtstreeks van de woningcorporatie huurt. Door omstandigheden verwerkt de woningcorporatie de aanvraag echter niet correct. Daar komt de man pas in september 2022 achter. Inmiddels is de omklapregeling vervallen en de woningcorporatie laat weten dat rechtstreeks huren niet meer mogelijk is. De man dient daarop een klacht in bij de zorgaanbieder wegens het doen van een valse belofte. In reactie hierop belooft de zorgaanbieder een passende andere woning te vinden. Tevens belooft de zorgaanbieder dat de

man in de tussentijd in de woning mag blijven wonen. In augustus 2024 dient de man tegen de zorgaanbieder eenzelfde klacht in bij de Geschillencommissie geestelijke gezondheidszorg. Op zitting leest de cliëntvertrouwenspersoon van de man een e-mail voor die geen deel uitmaakt van de processtukken, die gaat over woningruil. De voorzitter schorst de zitting voor beraad, waarna de zorgaanbieder de gelegenheid krijgt te reageren op de e-mail. Van die gelegenheid maakt de zorgaanbieder ook gebruik. Het oordeel van de geschillencommissie luidt:

'[...] De commissie is van oordeel dat in dit specifieke individuele geval, waarin buiten de schuld van de cliënt van alles is misgegaan met toezeggingen, gewekte verwachtingen, communicatie en informatie ten aanzien van de overgang van het huurcontract, het belang van de cliënt zwaarder weegt dan dat van de zorgaanbieder. De commissie zal dan ook bepalen dat de zorgaanbieder dient mee te werken aan de ruil van de Kans/PACT-woning^[1] die voor de cliënt beschikbaar komt met de woning waar de cliënt thans verblijft [...] en met welke ruil de gemeente zich akkoord heeft verklaard.'^[2]

De zorgaanbieder vordert thans de vernietiging van het bindend advies van de geschillencommissie. Zij acht het op meerdere gronden naar redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar om haar aan het bindend advies te houden: er is sprake van schending van het beginsel van hoor en wederhoor, het advies is gebaseerd op ondeugdelijk onderzoek, is ondeugdelijk gemotiveerd, levert ernstig nadeel op omdat het onuitvoerbaar is, en het advies heeft een zeer negatieve precedentwerking.

Oordeel

De rechtbank schetst eerst het juridisch kader. Het bindend advies is een vorm van een vaststellingsovereenkomst waarin een derde vaststelt wat tussen partijen rechtens geldt. De vordering tot vernietiging van het bindend advies moet daarom beoordeeld worden aan de hand van de maatstaf van artikel 7:904 BW. Deze maatstaf biedt slechts een beperkte mogelijkheid aan de rechter om een bindend advies te vernietigen: vernietiging is alleen mogelijk indien de gebondenheid aan een bindend advies in verband met de inhoud of de wijze van totstandkoming daarvan in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van de redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

De toetsing op grond van dit artikel is daarmee terughoudend. Dit brengt mee dat alleen ernstige gebreken aan de inhoud of de wijze van totstandkoming kunnen leiden tot vernietiging van het bindend advies. De rechter heeft bij de toetsing van het bindend advies dus niet de rol van hoger beroepsinstantie. De rechter stelt haar oordeel over de zaak niet in de plaats van het oordeel van de bindend adviseur; zij beoordeelt slechts of de

geschillencommissie, alle omstandigheden van het geval in aanmerking genomen, in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank een voor een de bezwaren van de zorgaanbieder. Die vinden geen van alle gehoor.

Dat de zorgaanbieder geen of onvoldoende gelegenheid is geboden om te reageren op de e-mail, blijkt niet uit de gang van zaken. Ook is niet gebleken dat de zorgaanbieder tijdens de zitting niet in staat was om te reageren op de e-mail. Evenmin is de geschillencommissie verzocht om op een later moment nog schriftelijk te mogen reageren. Dat de geschillencommissie in het bindend advies heeft volstaan met een samenvatting van de reactie van de zorgaanbieder leidt (ook) niet tot de conclusie dat de zorgaanbieder niet gehoord is. Van schending, laat staan een ernstige schending, van het beginsel van hoor en wederhoor is geen sprake, aldus de rechtbank.

Voor de geschillencommissie bestond geen aanleiding nader onderzoek te doen naar de juistheid van de e-mail, nu de zorgaanbieder de inhoud ervan niet heeft betwist. Van ondeugdelijk onderzoek is geen sprake.

Ook van een ondeugdelijke motivering is geen sprake. Het standpunt van de zorgaanbieder berust, zeer kort samengevat, op een onjuiste lezing van de verschillende (proces)stukken en het oordeel van de geschillencommissie.

Dat het bindend advies niet uitvoerbaar is, volgt de rechtbank niet. De zorgaanbieder voerde en voert praktische bezwaren ertegen aan, maar nergens blijkt uit dat woningruil feitelijk en/of juridisch onmogelijk is. Ook blijkt niet dat de zorgverlening voor de zorgaanbieder onmogelijk wordt. Wat de zorgaanbieder hierover op de zitting bij de geschillencommissie heeft aangevoerd, namelijk dat de zorgverlening door een ruil in praktische zin wordt bemoeilijkt, is door de geschillencommissie meegewogen in haar oordeel.

Tot slot ziet de rechtbank geen mogelijke precedentwerking. Het bindend advies is, gelet op de bewoording ervan, gericht op de specifieke uitzonderlijke situatie van de man en daardoor niet vergelijkbaar met de situatie van andere cliënten van de zorgaanbieder.

De slotsom is dat de rechtbank tot het oordeel komt dat niet kan worden gezegd dat gebondenheid aan het bindend advies in verband met de inhoud en de wijze van totstandkoming daarvan naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Niet is gebleken dat de zorgaanbieder geen uitvoering kan geven aan het bindend advies. Voor vernietiging ervan bestaat geen grond.

De rechtbank wijst de vordering van de zorgaanbieder af.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Een Kans/PACT-woning is, zo blijkt uit het vonnis, een woning voor een andere doelgroep: mensen die uitstromen vanuit beschermd wonen.

[2] Zodat de huurovereenkomst van de woning waarin de man al jaren verblijft alsnog op zijn naam kan worden gezet. RW

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 23-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:8557

Zaaknummer: C/15/362497 / HA ZA 25-104

Rechters: E.B. van den Heuvel

Advocaten: mr. S. Koelewijn en A. Ang

Wetsartikelen: 7:904 BW

RECHTSPRAAK

Vordering tot wedertewerkstelling na grensoverschrijdend gedrag.

Werkneemster is herhaaldelijk aangesproken op grensoverschrijdend en onprofessioneel handelen, zij toonde geen leerbaarheid. De huisartsenpraktijk kon daarom in redelijkheid besluiten haar op non-actief te stellen.

Feiten

Werkneemster volgt aan de Hogeschool Utrecht de opleiding tot physician assistant (PA), waarbij praktijkervaring onder begeleiding van een huisarts een belangrijk onderdeel vormt. Zij is per 1 juli 2022 in dienst getreden bij werkgeefster als PA in opleiding bij een huisartsenpraktijk. Bij haar is in juli 2022 ADHD vastgesteld. In juni 2023 heeft zij aan een patiënt oorbellen beloofd in ruil voor therapietrouw, waarvoor zij door haar opleider is aangesproken wegens overschrijding van professionele grenzen. In januari 2024 is zij niet geslaagd voor haar scriptie en stonden nog opdrachten open. In februari 2024 heeft zij voor dezelfde patiënt zonder overleg namens werkgeefster een brief aan de rechtbank gestuurd met een verzoek tot wijziging van de bewindvoering. In maart 2024 is zij hierop aangesproken en is haar meegedeeld dat zij geen patiënten meer mocht behandelen. Na een conflict met haar begeleider op 27 maart 2024 heeft werkgeefster haar per 28 maart 2024 op non-actief gesteld tot het einde van haar dienstverband. Werkneemster vorderde in eerste aanleg wedertewerkstelling, welke vordering is afgewezen. In hoger beroep verlangt zij alsnog te worden te werk gesteld.

Oordeel

Het hof oordeelt dat, hoewel wedertewerkstelling door tijdsverloop niet meer mogelijk is omdat de arbeidsovereenkomst per 28 februari 2025 van rechtswege is geëindigd, werkneemster belang heeft bij een beslissing op haar grieven. Het hof acht onvoldoende aannemelijk dat een vordering tot wedertewerkstelling in een bodemprocedure zou zijn toegewezen: werkneemster is herhaaldelijk aangesproken op grensoverschrijdend en

onprofessioneel handelen, maar toonde onvoldoende reflectie en leerbaarheid. De huisartsenpraktijk kon daarom in redelijkheid besluiten haar geen patiëntcontact meer toe te staan en haar op non-actief te stellen. Het beroep van werknemster op discriminatie wegens ADHD slaagt niet, nu zij de diagnose niet expliciet in het begeleidingstraject heeft ingebracht. Ook kan de huisartsenpraktijk niet worden verweten dat zij werknemster onvoldoende zou hebben begeleid naar aanleiding van die diagnose. Het hof acht aannemelijk dat de verstoorde relatie tussen partijen doorslaggevend was. Alleen het loon over vier dagen in februari 2024 wordt alsnog toegewezen.

mr. M.A. Goldschmidt

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 26-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:1585

Zaaknummer: 200.348.568/01

Rechters: M.J. van der Ven, C.A. Joustra en W.H.A.C.M. Bouwens

Advocaten: mr. H. Tahiri el Osruti en F.C. Werts

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Medisch beroepsgeheim wijkt voor belang om niet met schade te blijven zitten.

Kort geding. Een fysiotherapeut raakt bij een oefening met een patiënt blijvend arbeidsongeschikt. Om de patiënt aansprakelijk te kunnen stellen, vraagt de man de NAW-gegevens van de patiënt aan zijn werkgever, de fysiotherapiepraktijk. Die weigert dat, eerst buiten en thans in rechte, met een beroep op het medisch beroepsgeheim. Het beroepsgeheim moet naar het oordeel van de kantonrechter in dezen echter wijken voor het belang van de man om niet met zijn schade te blijven zitten.

Feiten

Een man is fysiotherapeut in loondienst. Bij een oefening met een patiënt krijgt hij een ijzeren staaf met gewichten tegen zijn hoofd. Door het voorval raakt de man blijvend arbeidsongeschikt. Hij vraagt aan zijn werkgever, de fysiotherapiepraktijk, de naam, het adres en de woonplaats (NAW-gegevens) van de patiënt om de patiënt aansprakelijk te kunnen stellen. De praktijk weigert dat, en dus vordert de man de NAW-gegevens thans in kort geding. De man beroept zich daarbij op artikel 843a lid 1 Rv. De praktijk verweert zich met een beroep op het medisch beroepsgeheim (art. 843a lid 3 Rv).

Oordeel

Naar inschatting van de kantonrechter^[1] bestaat er een gerede kans dat de man de patiënt met succes kan aanspreken; de man heeft dus een belang bij de gevorderde gegevens. Ook de praktijk heeft een belang, dat bestaat uit bescherming van het (afgeleid) medisch beroepsgeheim jegens de patiënt.

De wettelijke bepalingen waar partijen zich op beroepen, beschermen geen belangen met een absoluut karakter, en dus komt het aan op een belangenafweging, aldus de kantonrechter.

Die belangenafweging pakt in dezen uit in het voordeel van de man. De kantonrechter overweegt daartoe als volgt.

- De gegevens zijn voor de man noodzakelijk en het is aannemelijk dat de man de gegevens uitsluitend via de praktijk kan verkrijgen.
- Het gaat enkel om NAW-gegevens. NAW-gegevens zijn geen medische gegevens in strikte zin.
- Ook niet-medische gegevens kunnen onder het medisch beroepsgeheim vallen, in de zin dat daarmee de identiteit bekend is van degene die zich voor een specifieke vorm van hulp tot een behandelaar heeft gewend.
- Het gaat hier echter om een zeer algemene en veelvoorkomende behandeling als fysiotherapie en de man was nota bene zelf de behandelaar van de patiënt. Niet valt in te zien waarom het absoluut en onder alle omstandigheden een geheim moet zijn, of blijven, dat iemand op enig moment fysiotherapie heeft gevolgd.
- Als de NAW-gegevens al onder het (afgeleide) beroepsgeheim vallen, is het gerechtvaardigd om dat in dezen te doorbreken.

Het belang van de man om te voorkomen dat hij met zijn schade blijft zitten – wat in het maatschappelijk verkeer onaanvaardbaar zou zijn – legt zeer veel gewicht in de schaal, aldus de kantonrechter.

De vrees van de praktijk om achteraf te worden geconfronteerd met een tucht- of strafrechtelijke sanctie en/of een klacht die samenhangt met de Wet BIG of de AVG, wordt ondervangen door het feit dat de praktijk de gegevens niet vrijwillig verstrekt, maar dat er een rechterlijk bevel aan ten grondslag ligt.

Dat de eer en goede naam van de praktijk (desalniettemin) wordt aangetast als zij de gegevens prijsgeeft, acht de kantonrechter niet aannemelijk. Dit weegt bovendien minder zwaar dan het belang van de man.

De kantonrechter veroordeelt de praktijk om de NAW-gegevens aan de man te verstrekken.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Zo noemt de voorzieningenrechter zich in het vonnis. RW

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 01-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:3940

Zaaknummer: 11109818 CV EXPL 24-2548

Rechters: R.P.J. Quaedackers

Advocaten: R.J. Ruiter en D.J.T. Raets

Wetsartikelen: 843a lid 1 Rv en 843a lid 3 Rv